

TUDOMÁNYOS DIÁKKÖRI DOLGOZAT

A trollok támadása

Avagy mi áll az online agresszorok támadásának hátterében

Dolgozat készítője:
LEM 186

**Budapest
2011**

Tartalomjegyzék

1 Bevezetés.....	1
2 Az offline agresszió.....	3
2.1 Mi is az agresszió?	3
2.2 Az agresszió okai.....	4
2.2.1 A média hatása az agresszióra.....	8
2.3 Az áldozatok.....	11
3 Az online agresszorok.....	12
3.1 Az internet.....	12
3.2 Az online identitás.....	12
3.3 Kutatásom.....	14
3.3.1 A troll-lélektan feltérképezése – interjú elemzés.....	15
3.3.1.1 Trollok, trollkodás definíciója.....	16
3.3.1.2 Trollok motivációi, trollfertőzött oldalak.....	17
3.3.1.3 Kiből lesznek trollok, a lehetséges csoportosításuk, lelőhelyük.....	18
3.3.1.4 Moderálás.....	22
4 Az anonimitás hatása	24
5 Összefoglalás.....	28
6 Irodalomjegyzék.....	29
7 Mellékletek.....	30
7.1 Szakértő - interjú	30
8 Extroll-interjú.....	36

A trollok támadása

Avagy mi áll az online agresszorok támadásának hátterében

1 Bevezetés

Dolgozatomban az agresszió egyik jelenségének, a trollkodásnak a bemutatására törekszem, a teljesség igénye nélkül. Ez egy online platformokon létrejövő, főként agresszív viselkedésforma. Azért vált kutatásom tárgyává, mert egy igen elterjedt jelenségről van szó, viszont csak manapság kezdtek vele foglalkozni. A témának nem igazán van szakirodalma, csupán online cikkekből, blogokból kaphatunk információt létezéséről. Illetve ugyanezen helyeken szolgáltatnak magyarázatot a jelenségre és annak lehetséges kiváltó okaira. Engem ez utóbbi kezdett el komolyabban érdekelni. Úgy gondoltam, hogy hasznos lenne az offline agresszióról tudható elméletekkel egybevetni a jelenséget, hátha így közelebb juthatunk az online agresszorok motivációihoz, illetve kiderülhet, hogy az internet adta szabadság szolgáltat-e valamilyen pluszt a jelenség létrejöttéhez. Előzetes feltevéseim szerint ugyanis éppen az anonimitás váltja ki a jelenséget. De ez, mint látni fogjuk korántsem elégséges magyarázat.

Dolgozatomat három fejezetre osztottam. Az első fejezetben bemutatom magát az agressziót, és annak lehetséges kiváltó okait. Ez esetben is el kell tekintenem a teljesség igényétől, hiszen igen vastkos szakirodalommal rendelkezik a téma. Fontosnak véltem a szociálpszichológiai magyarázatokra helyezni a hangsúlyt, hiszen az engem érdeklő téma is ebből a szempontból volt érdekes számomra. A második fejezetben a trollkodást mutatom be. Ennek megismerését szolgálta két általam készített interjú, melynek alanya egy trollvadász és egy visszavonult troll. Ezen interjúk segítségével próbálom bemutatni a jelenséget, illetve az agresszió elméletével próbálom értelmezni azt. A trollkodás mechanizmusának megértését egy általam választott példa segíti majd, melyet a kíváncsiság felkeltése érdekében már dolgozatom elején ismertetek, azonban magyarázatot később szolgáltatok. A harmadik fejezetben az anonimitásról lesz szó, mely előzetes hipotézisem szerint az egyik fő oka ennek a jelenségnek.

Azonban most egy példával kezdenék, amely remélhetőleg világossá teszi kutatásom tárgyát. Előzetesen annyit megjegyeznék, hogy a példát a Facebook-on létrehozott West Balkán tragédiára emlékező oldalról hozom., ahol az áldozatok barátaitól, családtagjaitól egészen vad idegen emberekig bárki megoszthatta együttérzését illetve egyéb véleményét az esettel kapcsolatban. A későbbiekben látni fogjuk, hogy a trollkodást számtalan

körülmény váltja ki és segíti a tartósabb fennmaradását. Az egyik meghatározó körülmény a fórum, platform témaválasztása. Vannak kevésbé és nagyon "trollpreferált" helyszínek. A Facebook igen növekvő népszerűségnek örvend a trollok körében. Ennek magyarázatát később szolgáltatom. Akkor hát ismertetném a példát:

Tamás B.

Nem tud valaki eladó lucfenyőt?

Gyöngyi K. nem

"Őszinte részvétünk minden hozzátartozónak, barátnak, ismerősnek!" - ez az oldal ezért jött létre

Tamás B. Áááá, Csirkefarhát akció van a Váci úti tescoban . Csak a hülye hagyja ki!

Benjamin Stork esetleg próbáld meg 1 fa iskolába! vagy kertészetbe!

Benjamin Stork kutyáim lájkolják a farhátat!m8!!!!!!!!!!!!

Tamás B. Oké kösz, megnézem! :D ari kutyák lehetnek xD

Benjamin Stork nincs mit, otthon két pulim one! :)

Tamás B. :D

Emőke P. Felettebb ciki a lucfenyő gyerekek! És SZÉGYEN!!! :(Nem nézel inkább valami fatelepes oldalt tényleg? Linkeljek neked B. T.?

Tamás B. Igen, ha linkelnél azt megköszönném (:

Benjamin Stork azt kap a teszkóba :D

Tamás B. De, jó, hogy szólsz majdnem elfelejtettem.Te tudnál szerezni olcsón? :O

Heloszia Ancsivagyok *ennyire pofátlan hogy lehetsz baszod?*

egy ilyen esethez kiírod hogy valaki tud-e eladó fát?

Gyönyörű vagy... büszke lehetsz magadra bazdmeg. :)

majd ha te is így végzed,lesz egy ugyan ilyen alkalmazás..mindenki gyászol,és egyedül csak én fogom kiírni,hogy van-e akciós tej a Tescoban ;)

remélem örülni fogsz te rohadék. :)^1

Heloszia Ancsivagyok Benji drágaságom mi a faszt ugatsz ha nem hozzád szóltam,he? Vagy te is ilyen netrájder vagy,hogy beszélógatsz azoknak akiknek igazuk van? ;D Anyád helyébe kibasztalak volna az első kukába,ami útba esett volna. :) És állj lükvercbe édesem,mert engem nem fog kioktatni egy ilyen kis nyomorék,akinek rohadtul NINCS IGAZA!Gondolkodjál már el azon,amiket írsz öcsém.Vagy ha neked egy hozzátartozód halt volna meg,ilyen lazán vennéd? Vagy netán kiásnád és megrugdosnád? Mert belőled kinézem. :)

Ja és csak okosan hogy kit ancikázol. :)

és ezek után állhatsz neki oltogatni,várom szívesen csillagom. :)

Talán egyértelmű, hogy a fenti diskurzus semmilyen formában sem beilleszthető egy békésen gyászoló csoport részvétnyilvánító posztjaiba. Ezt nevezhetjük trollkodásnak, de hogy mi ennek az oka, azt az alábbi fejezetek reményeim szerint igyekeznek megmagyarázni. Mielőtt azonban az online viselkedés eme devianciájával foglalkoznánk említést kell tennem az offline agresszióról.

¹ <https://www.facebook.com/Szombatitragedia>

2 Az offline agresszió

2.1 Mi is az agresszió?

Konrad Lorenz (2000) szerint a legősibb, a fajfenntartáshoz elengedhetetlen ösztön. Freud szerint egy drive, azaz *„korai pszichoanalitikus elmélete szerint cselekedeteink többségét ösztönök, elsősorban a szexuális ösztönök határozzák meg. Amikor ezeknek az ösztönöknek a kifejeződését gátolják, agresszív drive keletkezik”* (Atkinson. 1999: 338.), amelynek aktivizálódása agresszív tettekre sarkall. Ez azonban így nem teljesen igaz, hiszen nincs belénk „építve” egy gomb, amely megnyomásával minden helyzetben ugyanolyan lefolyású agressziót váltunk ki, mert számtalan tanult viselkedési forma, a szabályok betartásának vágya miatt képesek vagyunk mérlegelni, hogy mely helyzetben és kin élhetjük ki agressziónkat.

Freud későbbi nézete szerint *„az ösztönök két csoportra oszthatók. Ezek egyrészt olyanok, melyek megtartásra és egyesítésre törekszenek. Ezeket erotikus ösztönöknek nevezzük (...). Másrészt pusztító, gyilkos ösztönökről beszélünk, melyeket agressziós vagy destruktív ösztönökként foglalkozunk össze.”* (Albert Einstein- Sigmund Freud. 1998: 38.) *„Freud úgy vélte, hogy ezeknek az agresszív impulzusoknak valamiképpen a felszínre kell törniük, különben egyre halmozódnak és végül betegségeket váltanak ki. Ezt a felfogást hidraulikus elméletnek lehetne nevezni.”* (Aronson. 2008: 255.) Ha tehát nincs lehetőségünk levezetni az agressziót, akkor bennünk robban, és számtalan pszichés probléma okozója lesz. Tehát fontos, hogy tanulás útján hasznos viselkedés formájában legyünk képesek ezt a pusztító energiát levezetni. (Aronson, 2008.)

Bandura és Mischel *„az agressziót tanult viselkedési válaszként értelmezi: a bennünket érő ingerekre adott agresszív válaszokat éppen úgy tanuljuk, mint a társas viselkedés számos bonyolultabb formáját – megfigyeléses, utánzásos tanulás („modellkövetés”) révén.”* (idézi Stachó-Molnár, 2003:2.)

Számtalan egyéb elmélet magyarázza még az agresszió létének okát, azonban már ezek is rávilágítanak arra, hogy nem létezik jelenleg egy teljes mértékben, minden tudományágban elfogadható univerzális elmélet erre.

Azt talán egyszerűbb meghatározni, hogy mit is értünk agresszív viselkedésformán. Jelen dolgozat esetében érdemes egy szociálpszichológiai definícióval próbálkozni.

Aronson szerint *„az agresszív cselekvés nem más, mint olyan szándékos viselkedés, amely másoknak fizikai, vagy lelki szenvedést okoz (...) A cselekvés lehet fizikai és lehet verbális.”* (Aronson. 2008:254.)

2.2 Az agresszió okai

Az agressziót kiváltó okok éppen annyira változatosak, mint a létezésének okait vizsgáló elméletek.² Az aronsoni okokat igyekeztem hazai példákkal is alátámasztani.

1. Lehetnek **idegrendszeri és kémia okai**.

Ezen belül a tesztoszteron szint jelentős befolyásoló ereje lehet érdekes számunkra. Amiből arra a következtetésre jutunk, hogy a férfiak agresszívebbek, mint a nők. Számos kísérlet és rendőrségi adat igazolja ezt a tényt, azonban meg kell említeni, hogy ezek az adatok főként a fizikai agresszióra vonatkoznak.

A lányokra főként a „relációs agresszió” (Aronson. 2008: 267.) jellemző. Ez a megbántásnak egy olyan fajtája, mely főként kirekesztéssel, rémhírek³ és rosszindulatú pletykák terjesztésével jár. Ezek a látszólag ártalmatlan viselkedési formák nagyon is súlyosak lehetnek. Március közepén (2011) egy 14 éves kamaszlány akasztotta fel magát. Kortársai vélekedése szerint a teljesítmény-kényszer, a szerelmi bánat, vagy éppen a kirekesztettség állhat az ilyen események háttérében, olvashatjuk a Heti Világgazdaság honlapján.⁴ (www.hvg.hu)

2. Az agresszivitás egy másik kiváltó oka lehet az **alkohol**, mert „*csökkenti gátlásainkat a társadalom által helytelenített viselkedéssel, köztük az agresszív jellegű cselekedetekkel szemben.*” (Aronson. 2008: 268.) Ami eredményezheti, hogy az alkoholos befolyásoltság alatt állók „*egy társas helyzetnek inkább csak legelső és legszembetűnőbb vonásaira reagálnak, és figyelmen kívül hagyják a szituáció finom részleteit.*” (Aronson. 2008: 268.) Azaz személyes sértésnek vélnek és esetenként – különösen a férfiak - erőszakkal torolnak meg olyan mindennapi szituációkat, melyeket normális véralkoholszint mellett figyelemre sem méltatnának.

3. Agressziót vált ki a **fájdalom és a diszkomfort** is. Ez a mindennapi tapasztalataink alapján is könnyedén belátható. Ha valakinek a pesti csúcsforgalomban kell légkondicionálás nélküli autóval, a legnagyobb nyári hőségben, lépésben haladnia, nyilván mindenre sokkal ingerültebben fog reagálni, illetve nem egyszer csap át a verbális agresszió fizikai bántalmazásba. Ide tartozik a nők esetében a menstruációs időszak is – bár ennek hormonális okai is vannak, mégis inkább itt említem -, amikor is a kelleténél ingerlékenyebben reagálunk környezetünk hatásaira.

² Az agressziót kiváltó lehetséges okok csoportosítását Aronson Társas lény című könyvéből vettem át.

³ Itt gondoljunk vissza a West Balkán tragédia kapcsán terjesztett késeléses sztorira, melynek híresztelője történetesen egy lány volt.

⁴ http://hvg.hu/egeszseg/20110328_ongyilkos_gyerek_hatter_2011.10.29.

5. A következő csoportot az **elutasítás, kirekesztés és a megaláztatás** képezi. Ezek mindegyike nagyon súlyos következményekkel járhat. A középiskolai lövöldözések háttérében leginkább ezek valamelyike áll. Pár éve sokkolta a magyar társadalmat a pécsi egyetemista tette. Ez esetben is a kirekesztettség volt a lövöldözés kiváltó oka, olvashatjuk az Index internetes hírportál cikkében. (Janecskó Kata, 2011.)

Ebben az esetben is fennáll a „*viselkedés szélsőségesen patológus*” (Aronson. 2008: 273.) volta, hiszen nem minden kirekesztett és megalázott kamasz kezd átokfutásba. Példa erre 2011 szeptemberi eset, amelyben egy biszexualitását nyíltan vállaló kamasz fiú a folyamatos iskolai atrocitások miatt vetett véget az életének (www.velvet.hu), illetve említettem fentebb a 14 éves lány öngyilkosságát. Az öngyilkosság is egyfajta agresszió, de nem mások, hanem önmagunk bántalmazását jelenti. Természetesen itt is meg kell említeni, hogy a háttérben fennállhat valamilyen mentális probléma, de a tettet kiváltó ok a kiközösítés, vagy éppen a megaláztatás, legalábbis ezekben az esetekben.

4. Aronson (2008) szerint azonban a **frusztráció** az, mely a leginkább kiváltja az agressziót. „*Ez az elgondolás tulajdonképpen Freudtól származik. A kísérleti lélektan megfigyelései alapján úgy vélték, hogy minden agresszió frusztráció következménye.*” (Hárdi. 2010: 44.) Ez talán nem is meglepő, hiszen számtalan körülmény adhat okot frusztrációra. Aronson Roger Baker, Tamara Dembo és Kurt Lewin klasszikus példáját hozza bizonyítéknak. „*A kutatók oly módon frusztráltak kisgyerekeket, hogy egy szobányi nagyon érdekes játékot mutattak nekik egy drótháló előtt, bámulták a játékokat, remélték, sőt várták, hogy játszhassanak velük, de azok elérhetetlenek voltak számukra. Végül, fájdalmasan hosszú várakozás után megengedték nekik, hogy hozzányúljanak a játékokhoz. A kísérletben részt vett egy kontrollcsoport is, amelynek tagjai minden előzetes frusztráció nélkül játszhattak a szép játékokkal.*” (idézi Aronson. 2008: 270.) A kontrollcsoport békés játékba kezdett, azonban a frusztrált csoport vadult tört és zúzott. A szerző szerint „*bizonyos tényezők még hangsúlyosabbá tehetik a frusztrációt*” (Aronson. 2008: 271.) Ilyen tényező például egy váratlan akadály a célegyenesben.

6. Az agresszív viselkedésre hatással lehet a **társas tanulás** is.

Az agresszió kiélés intenzitásának engedélyezése kulturálisan eltérő. „*Például az ausztrál és az új-zélandi nők sokkal több jelét adták az agresszivitásnak, mint a svédek és a koreaiak.*” (Aronson. 2008; 268.) Mi emberek azonban, képesek vagyunk észlelni mások szándékait. Ez a fentebb említett frusztráció-agressziót képes jelentősen visszafogni, amennyiben nem társul hozzá egyéb ok, mint például egy agresszív inger. „*Ahogy Berkowitz (1971) írja: »Egy dühös ember meghúzhatja a puská ravaszát, ha erőszakot akar*

elkövetni, de a ravasz is (vagyis a fegyver látványa) meghúzhatja az ujját, vagy más agresszív reakciót válthat ki belőle, ha egyébként el van tőkéve, hogy agressziót kövessen el, és nincsenek erős gátlásai az ilyen viselkedéssel szemben.» (Berkowitz 1971, idézi Aronson [2008: 276].)⁵ Az erős gátlás lehet a felelősség érzése, amely jelentős mértékben kontrollálja a cselekedeteinket. Azonban Zimbardo kísérlete igazolja, hogy például a névtelenség és az azonosíthatatlanság képes ezt az igen fejlett önkontrollt segítő tulajdonságunkat is gyengíteni. A kísérletben részt vevő diáklányokat arra vették rá, hogy egy „*empátiavizsgálat*» keretében *áramütésben részesítsék egyik társukat (aki persze ebben az esetben is a kísérletvezető segítőtársa volt). A diáklányok egy részét »anonimmá« tették: rosszul megvilágított helyiségben üldögéltek, bő köpeny, széles csuklya volt rajtuk, nevük egyszer sem hangzott el. A többieket viszont könnyen lehetett azonosítani: helyiségük fényárban úszott, nem viseltek köpenyt vagy csuklyát, és mindegyikükre ki volt tűzve a nevük. Mint várható volt, az anonimizált diákok hosszabb és erősebb áramütésekben részesítették társaikat. Zimbardo szerint a névtelenség deindividuációhoz, az egyéniség elvesztéséhez, az öntudat csökkenéséhez, a társadalmi megítélés iránti közönyhöz vezet.*” (idézi Aronson. 2008: 276.) Az anonimitás biztonsága sokakat szabadít fel a felelősség béklyója alól. Gondoljunk csak a háborúkra, utcai zavargásokra. Talán nem szabadna egy lapon emlegetnem a háborúban elkövetett tetteket és a tömegverekedéseket, azonban Aronson szerint „*szoros együttjárás van a tömeg nagysága és az erőszak között*” (Aronson. 2008:276), tehát ebből a szempontból összeegyeztethető a két példa. Mindkettőben jelen van a csoportnyomás lehetősége, ami meglehetősen erős véleményformáló jelenség. Viszont tudjuk, hogy a katonák rendszerint parancsra gyilkolnak, egy „nemes” ügy érdekében. Éppen ez a „parancsnak való feltétlen behódolás” készítette Milgramet, ennek kísérleti igazolására. A fentebb említett Zimbardo kísérlet elődje volt ez. Milgram arra volt kíváncsi, hogy a tekintély mekkora befolyással bír. A kísérletben részt vevő egyének közül sorshúzással „tanárokat” és „diákokat” választottak. A „diák” Milgram munkatársa volt, tehát a sorshúzás csak színlelt volt, minden csoportban. A feladat szerint a „kísérletvezető” (aki szintén beépített ember volt, egy szigorú biológianárt játszott, hosszú fehér köpenyben) utasítására elektromos áramütéssel kellett büntetni azokat a „diákokat”, akik a memóriateszten rossz választ adtak. Mindez úgy zajlott, hogy „*a »tanulót« egy fülkébe vezették, és a »tanár« - az egyetlen személy, aki nem volt beavatva abba, hogy mi történik –*

⁵ Ez az előhangolás mechanizmusa, azaz ha bizonyos „elképzelések, amelyekkel újabban találkozunk, vagy amelyek gyakrabban fordulnak elő, nagyobb valószínűséggel jutnak eszünkbe, és így nagyobb valószínűséggel használjuk őket a társas események során.” (uo. 132)

*ezen kívül ült, a falon keresztül hallgatta a »tanuló« válaszait, aki a memóriateszten – a kísérlet eltervezésének megfelelően – gyenge teljesítményt nyújtott. A »tanárok« a kísérletvezető utasítására az esetek riasztóan nagy részében – az egyik kísérlet során 65%-os arányban – egészen addig folytatták a »sokkhatások« alkalmazását a rossz válaszok büntetéseként, amíg azok elérték a maximális, halálos szintet.» (idézi Christakis - Fowler. 2010: 286.) Fontos észrevenni, hogy ez a kísérlet annak igazolása, hogy mi emberek szeretünk megfelelni, főként akkor van komoly súlya ennek, ha a parancsot osztó magasabb pozícióban van a hierarchiában (amely már félelmet is kelthet bennünk) illetve, ha valamiért intelligensebbnek tartjuk magunknál. A csoportnyomás esetében is azok lesznek a véleményvezérek, akik egyrészt szeretik hallatni a hangjukat és mellesleg szakértői státuszt is ki tudnak harcolni az adott téma kapcsán. Láthatjuk ennél a kísérletnél, hogy mennyivel könnyebben vagyunk képesek parancsot teljesíteni abban az esetben, ha nem kell látnunk a szenvedő fél arcát, és ha tettünket azzal magyarázhatjuk önmagunknak, hogy csak feladatot teljesítettünk. Ezt segíti elő ma a technika fejlettsége, mely által olyan fegyvereket használhatunk, melyek révén nem kell szembenéznünk az ellenséggel. Amennyiben fennáll a lehetőség a személyes összetűzésre, a katonában is felébredne az ember, amiről számtalan eset tanúskodik..⁶ Viszont a névtelenség védett burkában sokkal könnyebben *„fordulhat elő az, hogy valaki, aki még egy rossz kölyöknek is csak nehezen tudna egy pofont lekeverni, öldökölni indul, nem is szólva arról, hogy képes megnyomni az atomkioldó gombot, vagy kilőni egy rakétát, pályára indítván a halált, amely száz meg száz gyerek pusztulását jelenti.”* (Lorenz. 2000: 288.) Lorenz itt nem is az anonimitásról beszél, csupán a közvetett agresszióról, mely esetében a támadó pontosan egy eszköznyíre van az áldozattól. Ezzel csupán érzékeltetni akartam, hogy mekkora felelősség elhárító hatása is van a személytelenül kiélhető agressziónak. Sőt a katonák esetében többszörösen is blokkolva van a felelősség érzete azáltal, hogy egyrészt, mint említettem, a parancsra foghatják tetteiket, illetve Lorenz (2000) szerint a *„lelkesezés”* általi agymosás segít tárgyiasítani az áldozatokat is. Tehát ez egy kicsit komplexebb probléma.*

Térjünk vissza a tömeg általi anonimitásra. Erre a futballhuliganizmus tipikus példa. Hárdi szerint *„ az azonos szemlélettel, csapatuk iránti fanatizmussal feltöltött – főként fiatal drukkerok – a felerősödött indulatok nyomán gátlástalanná válnak és kritikátlan cselekvésekre vetemednek.”* (Hárdi 2010: 39.) Itt is van egyfajta tomboló lelkesedés, mely a csoportot összetartja és az arctalanság lesz az, ami az erőszakot fokozza.

⁶ Meg kell említeni, hogy nem csak az elkövető, hanem az áldozat anonimitása is növelheti tehát az agressziót.

Mindezek kiélése azonban személyiségünk, hajlamunk függvénye. Van, aki soha nem lenne képes meghúzni a ravaszt, hiába van előtte fegyver és soha nem lenne képes összetűzésbe keveredni egy foci meccsen, bár megjegyezném, hogy az ilyen ”gyengéd lelketű” ember nem is valószínű, hogy kilátogat a meccsekre.

Természetesen vannak olyan helyzetek, melyekben az egyetlen megoldás az agresszió. Ez pedig az életünk védelme. Ebben az esetben azonban nem tudatos, hanem ösztönös cselekvésről van szó.

Ezen kívül azonban személyiségünk és talán valamekkora mértékben neveltetésünk befolyásol minket agresszióink kiélésének intenzitásában. Ez utóbbi sem elhanyagolható szempont, hiszen a társadalmi, kulturális szabályok figyelembevételéhez, betartásához első körben szűk családi környezetünk szolgáltató mintát. A későbbiekben az iskola, majd a munkahely írja elő a normákat. Ezek alapján tanuljuk meg azt, hogy mely esetekben és milyen mértékben ereszthetjük szabadjára agresszióinkat vagy azt, hogy milyen módon tudjuk konstruktív módon felhasználni. Azonban nem csupán közvetlen társas kapcsolatainkból meríthetünk példát. Amint azt a következő alfejezetben látni fogjuk a szocializációkra egyre nagyobb hatással van a média is.

2.2.1 A média hatása az agresszióra

Térjünk rá az okok utolsó csoportjára, ami a társas tanulás és a média kapcsolata. Manapság a média szerves része lett életünknek, sőt a televíziónak és talán már az internetnek is óriási szerepe van a gyermeki szocializációban. Viszont a televízió egy sokkal kontrolláltabb médium, így sokkal inkább szabályozott tartalmakat közvetít, mint az internet.

Először vegyük szemügyre a televíziót. A társas tanulás témaköréről már tettem említést, azonban akkor nem definiáltam. Aronson megemlíti egy kísérletsorozatot, melyet Albert Bandura és munkatársai végeztek, melyből levonható az a következtetés, hogy amennyiben a gyerekek szeme láttára történik egy felfújható keljfeljancsi püfölése és szidalmazása és, ha a gyermekeknek módjuk lesz játszani a babával, akkor nem csupán másolják az agresszív mintát, hanem „új és kreatív agressziómódok” (Aronson. 2008: 277.) kitalálására ösztönzi őket a másik (jelen kísérletben egy felnőtt) agressziójának látványa. Ez a folyamat a társas tanulás. Mindez azért lehet ijesztő, mert, mint utaltam rá, a gyermeki szocializációban komoly szerepe van a televíziónak. Gerbner (2000) mérései alapján tudhatjuk, hogy a tévé műsorok jelentős hányada tartalmaz erőszakot, ezek alól a gyermekműsorok sem kivételek. Viszont azt, hogy a tévéműsorok miatt lesznek-e

agresszívak a gyerekek, nagyon nehéz bizonyítani. Éppen ugyanilyen bonyolult a kapcsolat a meglehetősen erőszakos számítógépes játékok és az agresszívvá válás között. Aronson (2008) szerint, az egyszeri erőszakos műsor megnézése feltehetően nem vált ki agressziót - esetleg abban az esetben, ha a gyerek már eleve hajlamos problémás ügyeit agresszívakban megoldani – viszont, ha folyamatosan ki van téve erőszakos tartalmú műsoroknak, nagyobb az esélye, hogy a békés gyerek is hevesebben, agresszívakban reagáljon. Ezt a már említett előhangolás jelensége is elősegíti. *„Vagyis amiként a lakásban vagy a laboratóriumban heverő pisztoly vagy más fegyver látványa megnöveli annak valószínűségét, hogy a gyermek, ha frusztrációt vagy fájdalmat él át, agresszíven fog reagálni, ugyanezt lehet elérni akkor is, ha szakadatlanul árad feléje az erőszak a filmekből és a televízióból.”* (Aronson. 2008: 279.) *„Berkowitz javító-nevelőotthonos gyermekeken végzett vizsgálatai során arra a megállapításra jutott, hogy az egy héten át naponta vetített különböző agresszív filmek mind a tévézés hetében, mind az azt követő időszakban megnövelték az agresszív cselekedetek számát a megelőző periódushoz és a semleges filmeket néző csoportokhoz viszonyítva.”* (idézi Vetró. 2010: 408.) Az elkövetett akció a filmekből nyert ihletet, viszont mint, ahogy azt már láttuk a gumibaba példán, új elemekkel is gazdagodtak az agresszióformák. Emellett megfigyelhető volt, hogy a *„vizsgálati periódus előtt magas agresszivitási szintet mutató gyermekek erőszakos aktusainak a száma jobban emelkedett, mint a korábban kevésbé agresszív gyermekeké, de az emelkedés mértéke mindkét csoportban jelentős volt.”* (Vetró. 2010: 408.) Emellett megfigyelhető volt, hogy akik frusztrált állapotban nézték a filmet, azok még agresszívebben viselkedtek. Belson vizsgálatsorozata arra mutat rá, hogy főként azok a műsorok hatnak, melyekben az erőszak könnyedén utánozható, realisztikus ábrázolásmód jellemzi, spontán, és az erőszakos cselekmény büntetlen marad. Viszont az agresszív rajzfilmek, sci-fik, sportközvetítések nem vezettek az agresszió növekedéséhez. (idézi Vetró, 2010.) Legalábbis nem a gyerekek esetében. Aronson (2008) David Phillips azon kutatására hivatkozva - melyben az amerikai emberölések napi számának alakulását tekintette át és megfigyelte, hogy a nehézsúlyú bokszt meccsek utáni héten ez a szám megemelkedett – megemlíti, hogy az agresszív sportmérkőzések, igen is negatívan hathatnak egyes felnőtt emberekre. (idézi Aronson, 2008.)

Mint említettem, a túlzott mértékű erőszakos műsorok fogyasztása az agresszív cselekedetek növelését okozza, azonban ezen tartalmak tömege idézi elő az ingerküszöbünk növekedését is. Azaz egyre fásultabban szemléljük a körülöttünk zajló agresszivitást. Egyre brutálisabb, véresebb dolgokra van szükség figyelmünk felkeltéséhez. Már alig vannak

például olyan számítógépes játékok, melyek nem véres és erőszakos elemekkel borzolják a kedélyeinket. Bár a legkevésbé sincs bizonyítva, hogy ezek a játékok hogyan hatnak a felhasználókra, Aronson (2008) úgy véli, hogy hasonlóan, mint a tévé műsorok. Számtalan vita témája ez a kérdés, a játék pártiak véleménye szerint, a játékot igénybe vevők ezeken keresztül vezethetik le a felesleges agressziójukat. Ez a felfogás hűen tükrözi Feshbach hipotézisét. *„Feshbach kísérletében a kísérletvezető becsmérő szavakkal bosszantotta a résztvevőket, agresszív indulatokat keltve a személyekben. Ezután a kísérleti személyek egy része A bajnok című film egy agresszív jelenetét, másik része pedig a film egy semleges jelenetét láthatta. A filmrészlet megtekintése után mindegyik kísérleti résztvevőnek lehetősége nyílt arra, hogy revansot vegyen a kísérletvezetőn. Feshbach eredményei szerint az agresszív jelenetet végignézők kevesebb verbális agressziót mutattak a kísérlet végén, mint a semleges jelenetet figyelemmel kísérők.”* (idézi Stachó- Molnár, 2003.) Más kutatók is úgy gondolták, hogy a televízió képes lehet a gyerekek agresszivitását csökkenteni. Azonban ez a példa ritka. *„A legtöbb kutató valóban úgy találta, (...) hogy a tévéerőszak növelheti, sőt növeli is a néző agresszivitását. Az erőszak hatása azonban különböző, függ a néző típusától, a tévézés körülményeitől, a látott agresszió mértékétől, módjától.”* (Vetró, 2010: 407.)

Mindezek alapján valószínűsíthetjük, hogy a média által sugárzott közvetett agresszió hatással van a nézőkre. Ez a hatás pedig egyáltalán nem kedvező. Aronson (2008) négy pontban foglalja össze azokat az okokat, melyek megmagyarázhatják az erőszakos műsorok agresszió növelő hatását.

1. *„Az, hogy az emberek erőszakosan megnyilvánuló szereplőket látnak a tévében, egyszerűen legyengítheti az erőszakos viselkedéssel szembeni, korábban már megtanult gátlásaikat.”*
2. Ez arra készteti őket, hogy utánozzák a látottakat, és *„ötleteket kapnak arra, hogy miképp lehet valamit agresszióval elérni.”*
3. A látottak megkönnyítik az agresszió felszínre kerülését.
4. A tömeges agresszív impulzusok következtében közönyössé válunk, *„gyengülhet az áldozatok iránti együttérzésünk”,* könnyebben élünk együtt az erőszakkal és könnyebben alkalmazzuk, ha arra kerül a sor. (Aronson. 2008: 281.)

2.3 Az áldozatok

Azok után, hogy sorra vettük az okokat, melyek kiválthatják belőlünk az agressziót, nézzük meg, hogy kik ellen követhetjük el ezeket tetteket. Sok esetben egyszerű a válasz, azokon akik feldühítettek, megaláztak, vagy egyéb módon frusztrációt váltottak ki belőlünk. Viszont számtalan esetben nem azon toroljuk meg például dühünket, aki annak kiváltója volt. Gondoljunk egy összetűzésre a főnökünkkel. Mint ahogy azt már említettem, megtanuljuk, hogy bizonyos esetekben elfojtsuk agresszióinkat, tehát értelemszerűen nem a főnökömön fogom levezetni a frusztrációmat, amennyiben fontos számomra az állásom, hanem esetleg otthon a páromon, vagy például egy ismeretlen emberen, aki hazafelé a metrón rálépett a lábamra, vagy éppen az interneten keresek valakit vagy valamit, akin vagy amin levezethetem az agressziómat. Ezt a jelenséget bűnbak-jelenségnek nevezi a szakirodalom. *„A bűnbak szerep kialakulása lehet spontán, de lehet manipuláció műve is, amikor a totalitárius rendszerek a megoldatlan bajokat, az elnyomás okozta feszültséget ilyen módon kanalizálták.”* (Hárdi. 2010: 44.) Manapság a társadalmi hierarchiának megfelelően tolódott át a „büntetés” valaki másra. Bűnbakká is bárki válhat, azonban a leggyakrabban azok, akik valamelyest eltérnek a közösség nagy részétől. Ilyenek az iskolában a különcök, a hajléktalanok, a kisebbség tagjai. Ha ezekhez hasonló szélsőséges eseteken vezetjük le dühünket, akkor előítéletünk adhat felmentést tettünkre. Viszont, ha a szeretteinkre toljuk át agresszióinkat, akkor ezt azzal magyarázzuk, hogy ő volt kéznél. Ezen levezetési módokat is nagyban befolyásolják a tanult minták, illetve mint fentebb láttuk a média által ”tanított” minták is.

3 Az online agresszorok

Láthattuk, hogy az offline agresszióknak számtalan kiváltó oka lehet. Különösen akkor növekszik meg az agresszív tettek esélye, ha több ok is munkál a háttérben. Ebben a fejezetben szeretném bemutatni azokat az online agresszorokat, akik megkeserítik a békés felhasználók életét.

3.1 Az internet

Még mielőtt erre rátérnék, meg kell említenünk az internetet, mint médium sajátosságait. Az internet talán több is mint egyetlen médium, hiszen önmagában ötvözi az összes többi sajátosságait. A rajta keresztül elérhető információ mennyisége is erőteljesen konvergál a végtelenhez. Éppen ez az, ami szinte lehetetlenné teszi az ellenőrzését. Ha valaki tud olvasni, esetleg tud angolul is, birtokában van egy számítógép, amit használni is képes és rendelkezik internet eléréssel, tulajdonképpen kinyílik előtte az egész világ. Pillanatok alatt képes bármiről információt szerezni, csak rajta áll, hogy ezeket hogyan szelektálja, ami az internet nagy előnye és ugyanakkora hátránya is a televízióval szemben. A felhasználók tekintetében is van különbség a két médiumok között, bár ez egyre halványul. Viszont az internet a tévével szemben a kikapcsolódás nagyon széles tárházát kínálja. Nem csupán filmek, műsorok elérését teszi lehetővé, hanem képes közösségeket építeni. Új barátokra, ismeretségekre tehetünk szert, magunk szerkeszthetünk tartalmakat és akár játszhatunk is az internet segítségével. Mindezt úgy, hogy akár saját személyiségünket a monitor előtt hagyjuk. Ez egy nagyon meghatározó különbség más médiumokkal szemben. Bár egy regény olvasása, vagy egy film nézése közben is képesek vagyunk részesei lenni a cselekménynek, az internet által azonban ez sokkal közvetlenebbül működik. Mindez teret enged egy új, akár szavak, akár kép által hordozott identitás kialakításának. (Csákvári, 2008.)

3.2 Az online identitás

A szöveg általi én reprezentálásra példa a blog⁷, amely műfaj által egy apró én szeptetünket nagyítjuk fel a külvilágnak. Értem ezalatt azt, hogy csupán egy minket érdeklő téma tárgyalásában éljük ki magunkat, és ehhez hűen építjük fel online valónkat, amely nem feltétlenül azonos offline identitásunkkal.

⁷ Az elnevezés Peter Merholzról ered, aki „a web naplójának („log of the web”) megjelölésére használta a szót” (Bögel, 2006:27.)

De vajon valós identitásunk nem képes változni? Egyesek szerint nem is beszélhetünk arról. Freud, Jung és Lacan szerint az ego létezése pusztán illúzió. „Jung és tanítványa, Jacobi personáról beszélnek, maszkról, amely a személyiség elválaszthatatlan része és amelyet a társadalmi-kulturális elvárásoknak megfelelően alakítunk.” (Csákvári, 2008: 24.) Azonban mindezt úgy alakítjuk, hogy önmagunkból nem fordulunk ki teljesen. Számtalan társadalmi szabály kontrollálja cselekedeteinket, megfelelésre készítet minket és szerepeket oszt le, melyhez igazodnunk kell. Minden egyes szerep, melyet életünk során a környezetünk elvárásainak megfelelően építünk, hordozhat egy, az offline személyiségünkől nagyon eltérő identitást is, de legalábbis személyiségünk egy általunk láttatni kívánt részét emeli ki. Ugyanez történik feltehetően erőteljesebb mértékben az online közegben is. A blogok esetében egy kizárólag szöveges újratereztetésünk zajlik, azonban a MUD⁸-ok esetében már egy általunk kreált avatárral azonosulhatunk, amelynek következménye lehet, hogy egy teljesen más formában, más személy jellemzőivel hódítjuk meg az internet világát. A későbbiekben erről lesz még szó. „Az internet, egyfajta identitáslaboratórium, amely telis-tele van kellékekkel, közönséggel és játékosokkal személyiségkísérletünkhöz. Bár sokan közel maradnak otthoni énjükhöz, s csak néhány javítandó vonásukat, különösen extroverziójukat reparálgatják, mások átugorják a benyomáskeltés és a megtévesztés demarkációs vonalát. Kapaszkodhatunk hitünkbe, hogy kísérletünk ártalmatlan szórakozás, ám a rászedett emberek laboratóriumunkban nem biztos, hogy egyetértenek velünk” (Wallace. 2006:71.).

Meg kell említenünk, hogy 2006-ban még talán annyira nem is volt jellemző, a ma már természetes ”always on” jelenség. Az okos telefonok elterjedésével (bár használatuk még nem megy minden korosztálynak) megszakítás nélkül az online közegben lehetünk. Így talán felerősödhet az a félelem, a függőségen túl, hogy egyre inkább összeolvad az online és az offline valóság. Ahogy Wallace (2006) is említi, az online közegben sokkal drasztikusabb változásokat próbálhatunk ki, és nyomban kapunk visszajelzéseket is. Csak éppen ezeket az identitás szárnypróbálgatásokat kontroll nélkül tehetjük, anonim módon, mellyel akár meg is bántathatjuk a többi résztvevőt. Ami annak tudható be, hogy igen gyakran feledjük el azt, hogy azok az emberek, akikkel kapcsolatban állunk egy chat szobában vagy fórumon, akár csak mi, érző személyek.

Hatással lehet az előítéleteink megerősítésre is az internet, azzal, hogy például a Twitter-en olyan embereket követhetünk, akiknek véleménye azonos a miénkkel, vagy a saját szánk íze szerint szelektáljuk a fórumokat, online tartalmakat. Ez mind önigazolást

⁸ Multi-User Dungeon: több szereplős játékok

eredményezhet. Mindezt még tovább erősítheti az anonimitás, abban az esetben, ha nem pusztán egyetértünk a tartalmakkal, hanem mi magunk kreáljuk azokat. Gondoljunk csak bele, hogy mi történik akkor, ha előítéleteinket vagy akár agresszióinkat úgy élhetjük ki, hogy nem kell vállalnunk érte a következményeket? Fentebb említettem Zimbardo kísérletét, mely rámutatott arra, hogy az anonimitás milyen jelentős mértékben csökkentheti felelősségérzetünket. Az internetes szolgáltatások mindegyike lehetőséget nyújt arra, hogy akár nevünket felvállalva, akár egy új nevet kreálva, kifejezhessük önmagunkat azáltal, hogy tartalmakat generálunk, hozzászólunk meglévő bejegyzésekhez. Ez pedig nem kisebb felelősséget igényelne, mint bármely offline megnyilvánulásunk. Azonban, mint ahogy a következőkben látni fogjuk, sokak az internet adta szabadság hatására, szabadjára engedik minden bennük fellelhető, de nyíltan talán nem vállalt „maszkjukat”.

Patricia Wallace (2006) megemlíti Sara Kiesler kutatását, mely az anonimitás miatti viselkedésváltozást igazolja. *„Ebben az online döntéshozatali kísérletben összehasonlították olyan személyek közléseit, akik neve megjelent a számítógépes üzeneteken, olyan csoportokkal, amelyek névtelenül szóltak hozzá. Az utóbbi feltételek közt a résztvevők nem tudták, ki mondott valamit, és hogy hívják a többieket. Amikor összeszámolták az ellenséges megjegyzések számát, azt találták, hogy a névtelenül tanácskozó csoport több, mint hatszor annyi kíméletlen megjegyzést tett, mint a névvel szereplők.”*(idézi Wallace. 2006: 160.) A magyarázat erre feltehetően annyi, hogy nem kell szemtől-szemben vállalni a felelősséget a mondottakért, és vélhetően úgy gondolták a hozzászólók, hogy nem lehet azonosítani őket. Ez lehet az egyik alapvető magyarázata az általam vizsgált jelenségnek, a trollkodásnak is.

3.3 Kutatásom

Mindezek után ismertetném saját empirikus kutatásom eredményeit. Kutatási kérdésem a trollok viselkedésére, motivációira irányultak. Szerettem volna kideríteni, hogy miért érzik szükségességesnek egyesek az agresszív megnyilvánulásuk ilyenén formáját elkövetni. A kérdéseket lejjebb tárgyalni fogom, így itt nem ismertetem őket. Az általam választott módszer az interjú volt, mert csupán feltáró jellegű kutatást végezhettem, hiszen nem voltam jártas a témában. Első interjúalanyom egy trollvadász, azaz moderátor volt. Ismeretségünk egy a BME által szervezett HTE klubbeszélgetés alkalmával történt, ahol ő előadóként osztotta meg a hallgatókkal élményeit, tapasztalatait a témában. Ezek után kértem a segítségét a trollok motivációinak megértését segítő e-mail interjú elkészítéséhez, hiszen beszámolója nagyon alapos volt, ami meggyőzött a témában való jártasságáról.

Személyes találkozásra nem volt mód, így a legpraktikusabb megoldásnak ez az interjú forma bizonyult.

Második interjúalanyom egy szaktársam volt, akiről kiderült, hogy évekkal ezelőtt maga is trollkodott. Ezek után megkértem, hogy számoljon be tapasztalatairól. Annak ellenére, hogy napi szinten találkoztunk, mégsem sikerült egy mindkettőnknek megfelelő időpontot egyeztetnünk egy személyes beszélgetéshez, így az online interjú mellett döntöttem, melyet Skype-on végeztünk, tehát rögzíthetővé váltak az elmondottak. Közel háromnegyed órás beszélgetésünket szó szerint gépeltem be, így megőrizve a reakciókat, melyekre figyelve értelmeztem az elmondottakat, tehát fejben elkezdtem az elemzést is. Mindez igen hosszadalmas folyamat volt.

3.3.1 A troll-lélektan feltérképezése – interjú elemzés

Az első interjúmat a trollkodás jelenségében meglehetősen jártas személlyel készítettem. Őt, egy ebben a témában tartott műhelybeszélgetésen ismertem meg. Munkája részét képezi a trollokkal való foglalkozás, hiszen moderátorként dolgozik több fórumnál, emiatt tapasztalatai igen hasznosnak bizonyultak számomra. Az információszerzésem eszközt bár interjúnak jelöltem, mégsem lehet egyértelműen annak tekinteni. Személyes találkozásra nem volt lehetőségünk, így e-mail interjút kértem tőle, mely írásban feltett nyílt kérdéseket takart. Ami azért is bizonyulhatott jó döntésnek, mert a témában kezdeti és még fennálló hiányosságaim nem tűntek ki olyan élesen. Továbbá nyílt teret engedett a gondolatai, véleményei szabad áramlásának, amelyek új kérdések megfogalmazására sarkalltak.

Második interjúmat egyik szaktársammal készítettem, aki saját bevallása szerint aktívan trollkodott. Bár veszélyeket rejthet, hogy a közvetlen környezetemből választok interjúalanyt, mentségemre szolgáljon, hogy a trollok álnéven tevékenykednek, ezáltal fényt deríteni valódi személyükre legálisan nem lehet. Interjúalanyom online ténykedéseiről is egy véletlen beszélgetés folytán hullt le a lepel. Bár ő feltehetően kivételt képez, hiszen nem jellemző, hogy a trollok nyíltan felvállalják cselekedeteiket úgy, hogy valós identitásukat felfedjék. Nyilván amiatt történhetett meg ez az eset, mert ő napjainkban már nem fenyegeti az online társadalom békés működését.

Beszélgetéseim során a trollkodásról alkotott véleményükre, tapasztalataikra voltam kíváncsi. Fontosnak véltem kideríteni, hogy hogyan is gondolkodik ezekről a tevékenységekről egy olyan ember, aki aktívan részt is vett ebben, nem pusztán elszenvedője, vagy megfigyelője ennek a jelenségnek. Különösen érdekesnek találtam, hogy mindezt összevetettem egy olyan ember véleményével, aki éppen ezeket a

személyeket tartja kordában. Határozott különbségeket vettem észre a két interjúalanyom beszámolója között, mely arra vezethető vissza, hogy a két ellentétes oldalt képviselték. Bár mindketten törekedtek az objektív válaszadásra, felsejlettek apró gesztusok vagy olyan szavak használata, melyek egyértelműen jelezték, hogy melyik oldalon állnak. Ez természetesen várható volt.

A kérdések nagyjából hasonlóak voltak, mindkét alany esetében.

1. A jelenség definiálását mindkét nézőpontból fontosnak tartottam és ezzel is kezdtem a beszélgetést.
2. Kíváncsi voltam, hogy mi motiválja őket tetteikre,
3. hogyan is néz ki egy troll akció,
4. létezik-e a trollok valamifajta csoportosítása,
5. milyen fórumokon tevékenykednek, és miért ezeken,
6. kikből lesznek a trollok és kikből az áldozatok
7. és mit lehet tenni ellenük.
8. Fontosnak véltem kideríteni azt is, hogy az anonimitás mennyiben játszik közre ennek a jelenségnek a kialakulásában. Ez egy összetettebb gondolatkör, tehát egy külön fejezetben fogok beszélni róla.

A kérdések általános jellege, mint már említettem a témában való járatlanságomat bizonyítja, viszont a célom az volt, hogy feltárjam a jelenséget, és a kapott válaszok alapján megpróbáljam megérteni ezt az online viselkedés formát.

Az interjúim elemzését a fenti kérdések sorrendjében haladva fogom bemutatni.

3.3.1.1 Trollok, trollkodás definíciója

Az első kérdésekre alaposabb választ első interjúalanyom szolgáltatotta, akire elemzésem további szakaszában a „szakértő” megnevezéssel fogok hivatkozni. Ez feltehetőleg annak a következménye, hogy munkájából adódóan gondosan fel kell térképeznie a trollok jellemzőit, viselkedésük mozgatórugóit, hogy könnyebbé váljon a megfelelő ellenlépés kidolgozása. Ezt részletesebben ki fogom fejteni később. Tehát szerinte a trollok tulajdonképpen az interneten garázdálkodó „*torz lények, gonosz manók*”. Eredetileg a norvég népmesék barlanglakó agresszív vadembereit illette ez a megnevezés, majd Tolkien nagy sikerű fantasyjában is megjelentek, hasonló minőségben. Innen emelték be a World of Warcraft nevű számítógépes játékba, majd ezt a szót az „*internetes közösségekben (fórumozók, kommentelők, chatelők, wikipédia) kezdték el használni azokra, akik felborítják a közösség addig megszokott rendjét, a témákat kisiklatják eredeti céljuktól,*

*indulatokat szítanak és számtalan egyéb módon mérgezik a közösséget, beláthatatlan károkat okozva.”*⁹ El is érkeztünk a digitális világ trolljaihoz, akik már túlnőnek az online játékok elszigetelt határain. A megnevezés méltó hozzájuk, hiszen elsődleges jellemzőjük az agresszió.

3.3.1.2 Trollok motivációi, trollfertőzött oldalak

Bár második interjúalanyom szerint is jellemző egyes trollokra az agresszív viselkedés, fő motivációjuk szerint a meghökkentés, a megbotrántoztatás, vagy a sokkolás. Ebben mindketten egyetértettek, viszont szakértőm szerint ez egyfajta örömszerzési eszköz is számukra.. Tehát a céljuk, hogy tetteikkel valamifajta rombolást vigyenek végbe, másokat megbotrántoztassanak, amely tevékenység számukra örömet okoz. A volt troll erről egy kicsit másképp vélekedik. Szerinte a rombolás alapvető célja tönkretenni egy fórum, vagy blog működését azáltal, hogy mérhetetlen mennyiségű posztot váltanak ki egy-egy jól irányzott kérdéssel. Ez az úgynevezett flame-war. Azaz *„a véleményeknek az erős összecsapása a fórumokon”*. Természetesen ahhoz, hogy akkora mennyiségű posztrengeteg kerekedjék, melyet már nem bír feldolgozni a szerver, ahhoz hihetetlenül éles vitát generáló témára van szükség. Ezért is lehetnek azok a fórumok vagy blogok a legfertőzöttebbek, melyek társadalmi témákat boncolgatnak. Ilyenek főként a politikai blogok, fórumok, vagy a foci. A foci az offline világban is képes heves vitákat kiváltani, sőt, gondoljunk csak egy Újpest Fradi meccsre, ahol az ellenszenv már tettelegesséig fajulhat. A közösségi oldalak is egyre fertőzöttebbek, ahogy azt második interjúalanyom meg is említi: *„mostanában egyre inkább jön fel a Facebook, mint trollfertőzött terület, mert az emberek gyakorlatilag automatikusan jelölik vissza, ha ismerik, ha nem a ismerik az embereket, csomóan így vannak ezzel, csak legyen egy csomó ismerős. És, ha látja, hogy van 1-2 közös ismerős, visszajelöli.”* Ezzel az ismertség iránti vággyal tesszük ki magunkat olyan támadásoknak, melyek könnyedén elkerülhetőek lennének, ha megfontoltan válogatnánk ismerősöket. A legtöbb trollal azonban még mindig a *„csevegős platformokon”* találkozhatunk.

Kanyarodjunk vissza a két interjúalanyom troll motivációbeli nézetkülönbségére. A különbség igen apró, mégis fontosnak tartom felhívni rá a figyelmet. Az első nézet szerint a trollok csak azért rombolnak - e rombolás alatt szakértőm azt érti, hogy megbántanak embereket, hogy rosszindulatú bejegyzéseket generálnak -, hogy ezzel az abszolút destruktív magatartással önmaguknak örömet szerezzenek. A különbség abban áll, hogy volt troll interjúalanyom szerint, van egy elérendő cél, mely az öröm érzetét adja. Ez pedig

⁹ <https://www.facebook.com/topic.php?uid=113728215336474&topic=54> 2011.10.29.

nem a bántás, hanem egy nehéz feladat végrehajtása, bár nem etikus és kifejezetten elítélendő eszközökkel. Tetteinek negatív mivoltával ő is tisztában van: *„élvezetes volt akkoriban, hogy ennyi emberre tudunk hatni, vagy így vagy úgy, hát mi a negatív utat választottuk, de hogy tényleg ennyi emberre tudunk hatni, és hogy annyi ember felveszi a kesztyűt és aztán beindul a káosz”*. Tehát az, hogy a flame-war kezdetét vehesse, szükséges embereket megbántani, ezzel reakciót kiváltani, de az egyetlen cél, a szerver telítése. A megbántás csupán járulékos elem. Sokkal izgalmasabb kérdés, hogy ez a cselekedet egyfajta hatalom vágyat elégíthet ki. Az örömet, extroll interjúalanyom véleménye szerint, a hatalom érzetének illékony, de erőteljes léte adja. A való életben kevés lehetőség nyílik egyszerre sok emberre hatni, így érthető, hogy ennek lehetősége az online közegben kifejezetten csábítóvá válik.

Gondoljunk vissza a bevezetőben említett példára. B. Tamás lucfenyő vásárlási szándékával botránoztatta meg az oldal résztvevőit. Egyesek hevesebben, mások kevésbé erőteljesen irányították más oldalakra. A célját azonban elérte. Felhívta magára a figyelmet és egy pár poszt erejéig középpontba került, ő teremtette a beszélgetés témáját. Hogy miért ily módon, azt nem tudjuk biztosan, bár második interjúalanyom véleménye szerint *„nagyon sok ember úgy érzi, például a WB tragédia kapcsán, hogy persze az emberben van egyfajta egészséges kegyelet, hogy persze emlékezzünk meg, de ha ezt már olyan szinten túlzásba viszik, hogy már mindenhol mécseseket gyűjtanak, hogy már 32 poszton keresztül ezek a nagyon gyászoló, és már Diana hercegnő halálához hasonlítgatják az esetet meg ilyesmi, ez a trolloknál egyértelműen kiveri a biztosítékot és csak azért is oda fognak vágni egy olyan kommentet, ami tényleg egy kissé, vagy nem kissé kegyeletsértő”*. A bevezetőben idézett példában trollkodó B. Tamás szándékossága azonban egyértelmű, hiszen érződik a következő bejegyzéseiből, hogy direkt fel akarta rázni a közösséget. Sikerült, hiszen Benjamin Stork vette a lapot. Ez egy aktívabb és nagyobb tagszámú fórumon feltehetően sokkal zajosabb vitába torkollt volna.

3.3.1.3 Kikből lesznek trollok, a lehetséges csoportosításuk, lelőhelyük

A másik fontos különbség az volt, hogy szakértőm nem említett csoportos troll akciót, viszont utal több felhasználós trollkodásra: *„Szélsőségesen rossz mentális állapotban lévő egyedeik két ablakban – különböző böngészőket használva – ugyanazon a fórumon két azonosítót használva különböző személyként fórumoznak, nem egy közülük trollként jelen van, és ugyanabban az időben a trollal „háborút” vívó másik felhasználóként lényegében saját magával veszekszik.”* Volt troll interjúalanyom fontosnak vélte kiemelni, hogy ezek a

tevékenységek akkor a leghatásosabbak, ha többen követik el. Ebben van ráció, hiszen ha a cél a fórum működésképtelenné tétele, akkor nem elég egy személy aktivitása. Ez a fajta trollkodás már közelít a skript kiddiek¹⁰ kártékony ténykedéseéhez, azonban itt nem egy skripttel tesznek lehetetlenné egy normális működést, hanem egy egyszerű flame-warral. Nem csupán céljuk hasonló, hanem a motivációjuk is. Ugyanis a skript kiddieket is egyfajta hatalomvágy motiválhatja. Második interjúalanyom halványan ismét megerősíti ezt a következtetésem: „ (...) van aki tényleg azt élvezi, hogy megbotránkoztat embereket és egy ilyen társadalmi felháborodást vált ki, hogy illet ki lehet, aki illet kiír, és az, aki posztolt, jót röhög a markában, hogy ő volt, de ezt nem tudja senki.” Megteheti mindezt és büntetlenül.

Szakértőm kifejezetten részletes csoportosítása segíthet megkülönböztetni a trollok különböző motivációját. Ő négy csoportot különböztet meg.

Az első csoportot a bértrollok alkotják. Ezeknek a trolloknak „a feladata az előre megfontolt, és átgondolt rombolás. Előfordulásuk helye többnyire a politikai-gazdasági élet résztvevőinek az oldalai, fórumai, hozzászólási, vagy komment helyei, de gyakori megjelenői a közösségi oldalak fórumainak is .” Erről a csoportról nem szeretnék részletesen beszélni, hiszen a többiekétől nagyon eltérő szándék vezérli őket.

A második csoport tagjai az „alkalmi trollok”. Ebben az esetben arról van szó, hogy valakit ér valamilyen hatás a gép előtt ülve, vagy részeg, aminek következtében „elborul az agya”, és tevékenysége már kimeríti a trollkodás fogalmát. Azaz olyan dolgokat kezd el posztolni, melyek nem valók arra az oldalra, de amennyiben a kirohanása egyszeri, szakértőm szerint nem nevezhető trollnak. Hiszen ahhoz, hogy valaki trollá váljon rendszeresen és előre megfontolt szándékkal kell zavaró tartalmakat posztolnia. Ezt a nézetet másik interjúalanyom nem osztja. Szerinte ugyanis maga a szándékos trollkodás az, ami trollá tesz egy személyt, hogy ez ismétlődő, vagy egyszeri eset, az teljesen irreleváns. Ezek szerint a bevezető példában idézett B. Tamás, szakértőm szerint nem troll, kivéve, ha más platformokon is erőszerezettel vált ki vitákat oda nem illő tartalmakkal, extroll interjúalanyom szerint azonban, éppen a tette miatt tekinthetünk rá trollként. Azonban az alkalmi trollkodást szakértőm szerint inkább egy egyszeri, valamivel erőteljesen egyet nem értés motiválhatja. Extroll interjúalanyom szerint, mint, ahogy ezt már fentebb idéztem, ez a kezdet. Ez lehet egy ugyanolyan tanulási folyamat, mint az offline agresszió esetén. Értem ezalatt azt, hogy amikor látjuk, hogy célt érünk el agressziókkal, egyre gyakrabban

¹⁰ Skript kiddie: Azok az általában kis korú felhasználók, akik egy hackerek által megírt skripttel megzavarják egy számítógép normális működését.

alkalmazhatjuk problémáink megoldására.

A harmadik csoport „*az élethelyzet okozta trollok*”. Ők tulajdonképpen az előző csoportból nőnek ki, hiszen ebben az esetben már egy állandósult eszközzé válik a trollkodás, kiváltó oka pedig egy élethelyzet. Azaz szakértőm szerint, ezek a személyek átélnek valamilyen frusztrációt az offline világban, és az ebből adódó feszültséget élik ki azokon, akik békésen csevegnek. Szerinte feltételezhetően az irigység motiválja őket. Láthattuk az előző fejezetben, hogy a frusztráció mennyiben segítheti elő az agressziót, tehát ez bizonyára működhet az online agresszió esetében is. Bár az irigységről korábban nem szóltam, de Hárdi (2010) szerint különösen erőteljes agressziót kiváltó ok lehet. Ennek értelmében az irigyelt gyakran lesz agresszió áldozata. A „*mélyben narcisztikus tényezők is állhatnak, az egyén tudatosan vagy/és tudattalanul állandóan összehasonlítja magát az irigyelt személlyel. Eközben lemaradva érzi magát a csodált és idealizált tárgytól.*” (Hárdi. 2010: 45.) Ez egyeseket motiválhat szorgalmasabb munkavégzésre, hogy ő is birtokában legyen ezen javaknak, vagy megbecsültségnek, míg mások, akiknek az irigység révén „*sérül az önértékelése*” (Hárdi. 2010:45.), bűnbakká teszik az irigyeltet.

A negyedik csoportot a „*személyiségük szerinti trollok*” alkotják. Itt meg kell említenem extroll interjúalanyom példáját, miszerint abban az esetben is trollkodásról beszélhetünk, amikor egy gyerek a játszótéren belecsíp a másikba, mialatt az édesanyja éppen nem figyel. Amennyiben elfogadjuk, hogy bizonyos emberek agresszívebbek, mint mások, akkor ez a megállapítás átvihető az online közegbe is. Csupán annyi változik, hogy még kevesebb büntetéstől kell tartanunk, hiszen álnéven tevékenykedhetünk. Tehát, ha eredendően megvan bennünk a trollkodásra, csínytevésekre való hajlam, akkor annak gyakorisága és agresszivitása erősödhet az internet által, mint ahogy Wallace (2006) által (Online agresszió fejezet) említett kutatásából tudjuk, az interneten sokkal erőteljesebb megjegyzéseket is megengedünk magunknak, különösen, ha mindezt név nélkül tesszük.

A személyiségük szerinti trollok azok, akik „*alapvetően keresik a konfliktusokat, és azokat a kommunikációs helyzeteket, amelyekben újra és újra ellenséget találhatnak. Mindig és mindenkor megtalálják, mivel a konfliktuskeresés pusztán önigazolás arra, hogy saját maguk számára jogossá tegyék a szélsőséges romboló magatartást. Többnyire és döntően közösségi oldalak, vagy nyitott fórumok szereplői, professzionális fórumokra ritkán tévednek, de akkor viszont rendkívül rombolóak tudnak lenni.*” Vallja ezt szakértőm, aki szerint ezek az emberek meglehetősen rossz mentális állapotban vannak. Ez a csoport az, amelyik a legkárosabban hathat egy-egy közösség életére.

Elképzeltető, hogy azok az emberek, akik az online világban agresszívek, az offline

világban teljesen normális személyiségű emberek, de feltételezhetjük azt is, hogy ez a fajta kötözködésre való vágy, az állandó konfliktuskeresés, személyiségük része, csak ezen a szabadabb platformon élik ki. Ezt a kérdést, a rendelkezésemre álló információk hiányossága miatt, nem fogom tudni megválaszolni.

Az előbbi két, azaz az alkalmi és élethelyzet okozta trollok csoportja tulajdonképpen könnyedén megmagyarázható, hiszen ott vannak kiváltó okok, melyek eredményeznek egyszer-egyszer kirohanásokat. Ez bárkivel megeshet, viszont az, hogy tudatosan és folyamatosan keresse az összetűzés lehetőségét, az egy összetettebb probléma. Megállapíthatjuk a fentebb említett csoportosításokról, hogy könnyedén átjárhatóak, mert nagyon vékony a határ köztük. Talán az utolsó csoport az, mely komolyabb problémát vet fel, de ebben az esetben nem holmi csínytevésről van szó, hanem komolyabb lelki vagy akár idegrendszeri problémáról. Akárcsak az offline világban az online térben is erőteljes hangsúlyt kap az eredendő agressziónk megléte. Arra gondolok, hogy azok, akik egyáltalán nem agresszívak, elképzelhető, hogy egyszer-egyszer trollkodnak, de azok, akik alapvetően hajlamosak agresszívebben rendezni problémájukat, vagy csak nagyon szeretnék így rendezni, de erre nem képesek például fizikai okokból az offline világban, náluk szinte állandósult problémamegoldási, "személyiségerősítő tréning" lehet a trollkodás. Feltehetőleg ezek a személyek azok, akik egyfajta új név mögé bújva igyekszenek egy teljesen új személyiséget felépíteni. Extroll interjúalanyom szerint éppen a nick névnek építenek hírnevet, amit véleménye szerint könnyedén képesek elválasztani saját személyiségüktől. Szakértőm szerint azonban *„gyakorlatilag evvel az azonosítóval „azonosul” is, lényegében a személyisége részévé válik. Regisztrál ugyanakkor magának más azonosító/kat is, arra az esetre, ha különböző konfliktusokban úgymond „kivetkezik magából”, azaz olyat ír, amelyet a személyiségévé vált fő azonosítójával nem vállalna.”*

Amennyiben elfogadjuk az utóbbi nézetet, igen ijesztő következtetést vonhatunk le. Szakértőm nyomán azt állíthatjuk ugyanis, hogy egyfajta tudathasadásos állapot áll fent. *„Lényegében igen rövid idő után a „konfliktusmegoldás” bázisává, módszerévé válik, ugyanolyan függőséget okoz, mint bármi más. Az egyszeri megoldásból kialakul egy multiplex személyiség, jól felismerhető a disszociatív kórkép.”*

Mindkét interjúalanyom egyetért abban, hogy troll bárkiből lehet és bárki válhat áldozattá is. Sőt, szakértőm és extroll interjúalanyom véleménye is megegyezik abban, hogy a trollok áldozataiból igen gyakran lesznek trollok. A bevezetésben említett példában láhattuk, hogy HelóSzia AncsiVagyok igen hevesen reagált B. Tamás bejegyzésére. Tulajdonképpen stílusával éppen oly mértékben megszegte az oldal íratlan szabályait, ahogyan azt B.

Tamás tette. Ebben az értelemben HelóSzia AncsiVagyok tette trollkodásnak is minősülhet, bár a szándékos rendbontást nem lehet neki felróni, a heves reagálás azonban nem célravezető, hiszen célpontot szolgáltat a trollnak, akit ez esetben Benjamin Stork védelmébe is vett. A bűnbak pedig HelóSzia AncsiVagyok lett. Nem maradt más választása, mint kilépni. Amivel tulajdonképpen a vita is lezárult.

Mindkét interjúalanyom megemlíti, hogy az áldozatok meglehetősen sérülékeny emberek. Ha magyarázni akarnánk a példában idézett K. Gyöngyi, P. Emőke higgadt válasza és HelóSzia AncsiVagyok kifejezetten erőteljes támadó reakciója közötti különbséget, feltehetően arra a következtetésre juthatnánk, hogy az utóbbi személy meglehetősen lobbanékony természetű és elképzelhető, hogy közeli ismeretségben állhatott az elhunyt lányok valamelyikével, ezt azonban nem tudhatjuk biztosan. Láthattuk az offline agresszió fejezetben, hogy amennyiben az agressziót kiváltó okok összeadódnak sokkal erőteljesebb hatást gyakorolnak viselkedésünkre. Nagyon sokféle trollkodást tapasztalhatunk az online közegben barangolva, ahogy ez a fenti troll csoportosításokból kiderült. És különbözőek lehetnek az indítékok is. Ezek nehezítik meg annak a lehetőségét, hogy minden troll ellen hasonlóan lehessen fellépni. Szakértőm szerint, aki maga is trollvadász, kifejezetten fontos, hogy tisztában legyünk azzal, hogy a trollkodást mi váltja ki. Természetesen egy troll nem fogja elmondani nekünk, hogy milyen lelki problémák hatására fog tönkretenni egy fórumot, de a bejegyzéseiből nagyjából következtethetünk ezekre. Ennek ismeretében pedig, a rendelkezésre álló moderátori eszközök megfelelő kiválasztásával, megpróbáljuk jobb belátásra bírni.

3.3.1.4 Moderálás

Elérkeztünk a moderálás témaköréhez, ami a Facebook esetében elég nehézkes. A bevezetőben említett példám estében is voltak kísérletek a moderálásra, de haszталannak bizonyultak. Mint láttuk B. Tamás, Benjamin Stork támogatására tovább folytatta a nem helyén való bejegyzések megosztását. Az egyik módszer az lehetett volna, hogy a Facebook profil létrehozója, hiszen rendelkezik a posztok szelektálásának jogával, törölje a hozzászólást. Itt vélhetően erre nem volt szükség, hiszen B. Tamás miután kellően felidegesítette és az oldal elhagyására készítette HelóSzia AncsiVagyokot, továbbállt. Legtöbbször nem ilyen egyszerű a megoldás. Amennyiben B. Tamás rendszeresen hasonló eszközökkel rongálta volna az oldalt, a következő lépésként az összes, nem trollkodó bejegyzésének törlése következett volna. Ezzel együtt azonban a moderátornak el kell távolítani a trollkodás által kiváltotta reakciókat is, de esetenként előfordul, hogy ezt nem

teszi meg. *„Ebben az esetben egyfelől hiábavalóvá vált a troll „munkája”, másfelől állandóan az orra előtt van a működésére kiváltott reakció.”* Ez nem szabályos eljárás, viszont annál hatásosabb.

Egy másik lehetőség, *„amennyiben a troll magatartását sikerült felmérni, meglehetősen hatékony eszköz az azonosító ideiglenes megszüntetése, vagy használatának korlátozása avval az opcióval, illetve ígérettel, hogy visszaállítható. A trollok jelentős részének – mondhatnám döntő többségének – előbb-utóbb az általa használt azonosító a személyiségébe beépül. Elvétele, vagy tartós korlátozása legalábbis elkedvetleníti.”* Arról már tettem említést, hogy egyes személyek igen szorosan kötődnek a nick nevükhöz. Ebből a moderátori tevékenységből érzékelhető, hogy azokra is erőteljesen hathat, akik, mint ahogy erről extroll interjúalanyom is beszámolt, hírnevet építenek azonosítójuknak. Egy másik módszer, mellyel le lehet lohasztani a trollok bejegyzés generálásait, ha nevetségessé tesszük őket. Abban az esetben, ha a fentebb említett megállapítások szerint feltételezzük, hogy egy sérült személyről van szó, ez nem etikus megoldás. A trollok tevékenységének egyik alapvető oka szinte bizonyosan a kitűnés vágya. A kitűnés offline világunkban leggyakrabban a siker következménye. Azaz, ha sikereket érünk el, az elismerő figyelem középpontjába kerülhetünk.

„A troll sikert keres, mindenképpen, és mindenütt sikert keres! A rombolás sikerélményt ad neki! Ha a rombolás helyett más sikerélményt kap, a romboló attitűd sokszor csökken! Gumicsontot a trollnak, ellesz vele!”

Moderátor interjúalanyom tapasztalata szerint ez a leghatásosabb, azonban a legtöbb felkészültséget igénylő módszer.

Eddigi ismereteink alapján elmondhatjuk, hogy ugyanazok a vágyak motiválnak bennünket az interneten is, mint való életünkben. A leglényegesebb különbség azonban, hogy könnyebben válthatunk ki egyszerre több emberből esetenként hevesebb reakciókat, amelyet offline világunkban sokkal nehezebb elérni. Így könnyebben kerülhetünk a középpontba, ami nagyon is csábító. Emiatt is említették interjúalanyaim, hogy ez a viselkedés könnyen válhat függőséggé. Emellett lehetőségünk van kisebb nagyobb énkorrekcióra. Tetszeleghetünk olyan szerepekben, melyeket valós környezetünk nem tesz lehetővé. Vagy azért mert fizikai adottságaink gátolnak ebben, vagy azért mert neveltetésünkől adódóan sokfajta gátló mechanizmust hordozunk magunkban. Viszont, ha egyszer megízleljük a szabad és kontroll nélküli önkifejezést, melynek a következményeit nem kell viselnünk, vajon képesek leszünk-e leállni róla. Szándékosan ezt a szót használtam, hiszen mint említettem, troll lét egy nagyon csábító lét, mely interjúalanyaim

szerint akár függőséget is okozhat.

4 Az anonimitás hatása

A trollkodás egyik legerőteljesebb mozgatórugója a hatalomvágy mellett az anonimitás, vallja ezt mindkét interjúalanyom. Az extroll szerint *„nagyon sok ember ezt nyíltan nem vállalja, hogy ő mondjuk ilyen szinten parasztként viselkedik, mert egy másik képet mutat magáról általában és csak az online világban meri felvállalni, hogy ő igenis egy rosszindulatú ember, vagy unalmában kegyelelsértő ember, vagy unalmában egy megszégyenítő ember, és szerintem teljesen más arcot mutat, olyan, mint ha 2 arca lenne az embernek, az egyik az online világban, a másik a való világban.”* Ennél a gondolatnál időzzünk el egy kicsit. Említettem már, hogy az internet révén képesek vagyunk önünket egy kicsit más színben feltüntetni, vagy éppen egy teljesen új identitást létrehozni. Ez fakadhat abból, hogy elégedetlenek vagyunk önmagunkkal, és kipróbálunk egy teljesen új személyiséget. Itt gondolhatunk a szerep játékok online verziójára, mint például a SimCity, vagy a Second Life. Ennek ismertetéséről a későbbiekben lesz szó. Az internetes chatszobák is lehetőséget adnak önmagunk újrakonstruálásához. Új névvel, új személyiséggel. Azonban egy kutatás szerint nem nagyon vonatkoztatunk el saját identitásunktól. *„Az internetes csevegőszobákra vonatkozó egyik kutatás szerint a felhasználók mintegy 45%-a használt olyan becenevet (álnevet), amely valamiképpen emlékeztetett a hétköznapi identitására, 8% a saját nevét használta, és csak 6% kölcsönzött nevet a popkultúra sztárjaitól.”* (Csákvári, 2008: 22.) Az a 45% viszont Csákvári (2008) szerint személyisége egy kedvezőbb jegyét kiemelve érvényesül a digitális környezetben. Hiszen élhetünk ezzel a lehetőséggel és ki ne akarná például a külsejét egy kicsit tetszetősebbé tenni a későbbi könnyebb elfogadás reményében. Mindenki szeret kitűnni valamivel a tömegből, ezt fentebb láttuk. Ez történhet egy kis virtuális külső korrekcióval, vagy egy kis belső „énkorrekcióval”. Az utóbbira képes a blog is. Ebben az esetben egy érdeklődési kör fog meghatározni minket a digitális platformon. Egy komplexebb lehetőséget adnak az avatárok a virtuális játékokban. Hiszen ezek által képesek vagyunk magunkat megjeleníteni és létrehozni egy avatáridentitást. *„Ez negatívan is visszahathat a hétköznapi identitásunkra (például netfüggőséget okozhat), de a hatás pozitív is lehet a személyiségfejlődés és a tapasztalatszerzés révén.”* (Csákvári, 2008: 27.) Nézzük ennek először a pozitív oldalát egy másik példán.

Egy kísérletben önként jelentkezőknek olyan avatárokat adtak, melyek külső megjelenése a hétköznapiától a nagyon vonzóig tartó skálán mozgott, függetlenül attól, hogy a résztvevők

valóságosan hogyan néztek ki. Az önkéntesek ezután feltették a virtuális valósággal összekötő sisakot, amely irányításuk alá vonta az avatárokat. A kutatási asszisztens szintén rendelkezett egy avatárral, de a többiek virtuális külsejét nem látta, így mindenkit egységesen kezelte. A kutatók lehetőséget adtak az avatárok oly módon történő manipulálására, hogy a kísérleti személyek másképpen láthassák önmagukat, mint ahogyan például az asszisztens. Tehát csak az avatárok irányítói láttak változást virtuális külsejükben, a többiek nem. Arra a következtetésre jutottak, hogy azok, akik vonzóbb avatárt kaptak, sokkal kisebb interperszonális távolságot tartottak, mint azok, akik előnytelenebb külsővel rendelkeztek a kibertérben. Az előbbi csoport tagjai nagyobb önbizalommal rendelkeztek, és ez inkább készítette őket, hogy önmagukról beszéljenek. Mindezt egyáltalán nem befolyásolta, hogy a valóságban milyen testi adottságokkal rendelkeztek. Ezt a hatást elnevezték Próteusz- effektusnak Próteuszról, a görög mitológia "alakváltó" istenéről. Ezek után képeket mutattak a kísérleti alanyoknak egy társkereső oldalról. Azok akik vonzóbb avatár "bőrébe" bújhattak úgy gondolták, hogy a csinosabb jelöltek is elérhetőek számukra. (Christakis- Fowler, 2010.) Arra, hogy mennyi ideig volt a résztvevőkre hatással ez az élmény azt nem tudjuk, viszont a szerzőpáros úgy gondolja, hogy ezt a fajta tapasztalatszerzést fel lehetne használni például a mozgássérült emberek iránti empátia felerősítésére. Christakis és Fowler (2010) megemlíti még egy fontos észrevételt, miszerint a faji előítéleteinket, és a nemek viselkedését illetően megszokott normákat magunkkal visszük a virtuális világba. Ez utóbbi egészen érdekes. Hiszen Christakis és Fowler Yee kísérletében megemlíti, hogy például egy férfi avatár, függetlenül irányítója nemétől, távolságtartóbb és kevesebb szemkontaktust létesít, mint egy női avatár. Tehát nem minden offline beidegződéstől tudunk elvonatkoztatni a virtuális térben, ami abból a szempontból előny lehet, hogy kipróbálhatjuk, hogy milyen érzés lehet egy gyakran negatívan megkülönböztetett kisebbség tagjának lenni. Ezek alapján talán az előítéletek csökkentésének egyik eszköze is lehet. Bár kétkedem, hogy valaki önszántából kreálna magának egy mozgássérült avatárt, de terápiás jelleggel valószínűleg működhetne. Ezek után ejtsünk néhány szót a negatív oldalról is. Említettem az imént, hogy Csákvári (2008) szerint fennáll a függőség veszélye. Nem ez a legnagyobb probléma megfigyelésem szerint. Ha feltételezzük, hogy valaki az internetre menekül, mert a valós életben nem találja a helyét, nem tud vagy nem mer kibontakozni, és könnyebben képes erre az online világban, akkor ő akár sérülékenyebbé is válhat ezen platformon, hiszen ettől várja a segítséget. Kanyarodjunk vissza a troll áldozatokhoz. 2006-ban történt egy öngyilkosság, melynek kiváltója a trollkodás volt. „[...] a 13 éves Megan Meier öngyilkos lett, miután

online terrorizálták. Zaklatója, Lori Drew egy MySpace-profilra hozott létre, melyen fiatal fiúnak adta ki magát. A depresszióval kezelt Megan Meier nem bírta az ugratásokat – a szomszédasszony egyébként bosszúból piszkálta, miután Megan Meier összeveszett az ő lányával, akivel korábban barátnők voltak. A középkorú asszonyt végül felmentették.”- olvashatjuk a HVG oldalán. (hvg.hu) A háttérben természetesen mindig munkálkodik valamilyen lelki probléma, vagy betegség, de feltehetően ez volt az utolsó csepp a pohárban, mely már nem volt a lány számára feldolgozható. A közösségi oldalakon létrehozott énünkre is meglehetősen érzékenyen reagálunk, hiszen nagy műgonddal építjük fel azt is, és ennek szerves részét képezik hozzászólásaink is. A fentebb említett első példa ezt nem igazolja. Lori Drew-nak is kellett egy új identitás, hogy tettét véghez vihesse. Miért nem beszélgetett el a lánnyal? Tehetnénk fel jogosan a kérdést. Egy értelmes, felnőtt anya hogyan képes ilyen módon levezetni egyébként is zavaros sértettségét vagy dühét. Hiszen nem őt bántotta meg a lány, hanem a lányát. Az emiatt érzett felháborodottság vezette megtervezett online bosszúhadjáratát. Amely hatására a troll áldozat Megan Meier öngyilkos lett.

A zaklatás témaköre bár benne foglaltatik a trollkodásban, azonban egy súlyos eszköze annak. Extroll interjúalanyom szerint ezek az emberek nincsenek egészséges mentális állapotban. Ennek oka lehet valamilyen betegség, de akár a düh érzete is elhomályosíthatja ilyen mértékig tetteink racionális mérlegelését. Mint ahogyan azt dolgozatom elején kifejtettem, a düh a frusztráció, és a névtelenség összeadódva fokozhatják agresszióinkat. Viszont ez az asszony csak online keretek között vezette le a dühét és anonim módon, amiből arra következtek, hogy talán elítélendőnek tartotta, hogy személyes vitába bonyolódjon az áldozattal. Így viszont mindenfajta önkontroll nélkül kiélhette a dühből táplálkozó agresszióját. Az anonimitás tehát, mint ahogy azt az offline agresszió témakörénél is ecseteltem, nagy mértékben segíthet felszínre hozni agresszióinkat. Azonban ez nem csak az én véleményem. Egy jelenlegi brit törvénytervezetben szeretnék megtiltani az anonimitást, hiszen véleményük szerint erre vezethető vissza az „*elkövetett rágalmozás, becsületsértés, zaklatás és más hasonló bűncselekmények*”-olvashatjuk az Index hírportálon (index.hu) Emellett könnyebben írunk valótlanságokat és terjesztünk hazugságot is. A törvényre reagálók szerint ez nagyban felerősítené a felelősségvállalásunkat tetteinkért. Az offline agresszió fejezetben érveltem amellett, hogy az anonimitás éppen a felelősségünk gyengülését okozza, mert a beazonosíthatatlanság miatt nem kell tartanunk a büntetéstől. Legalábbis nem rögtön.

Egy kísérlet is alátámasztja felelősségérzetünk csökkenését anonim keretek között,

különösen akkor, ha az áldozat is arctalan. A már említett Milgram kísérletét ismételték meg 2006-ban valódi „tanárokkal”, de virtuális „diákokkal”. *„A kutatók az általuk létrehozott virtuális környezethez hozzászoktatott 34 vizsgálati alanyt az azt mondták – és ezt teljesen nyilvánvalóvá is tették -, hogy a „tanuló” szerepét egy számítógépes animáció tölti be. A „tanárok” sisakon keresztül álltak összeköttetésben a virtuális valósággal, és ekkor is azt az utasítást kapták, hogy egyre növekvő feszültségű áramütéssel sokkolják a „tanulót”, amikor az helytelenül válaszol a memóriateszt kérdéseire. A 34 vizsgálati alanyt két kísérleti csoportra osztották. 23-an közülük láthatták és hallhatták is a virtuális tanuló reakcióit, amikor a sokk „fájdalmat okozott” neki, tizenegyen pedig csak egy szöveges interfészen keresztül kommunikálhattak vele.”* (Christakis- Fowler, 2010: 287.) A kísérlet eredménye az lett, hogy azok közül, akik láthatták és hallhatták szenvedő alanyaikat, 12-en megtagadták a sokkolás folytatását, viszont azok, akik csak a szöveges úton jutottak információhoz az alany szenvedéseiről, azok közül csak egy ember nem fejezte be a kísérletet. Tehát a dehumanizálás folyamata jól működött, ami meggátolta a tetteikért való felelősségvállalást.

A lelkiismeretünkkel azonban így is számolnunk kell. Amennyiben ezek a tettek nem viselik meg valós személyiségünket, ott valami probléma van. A kísérlet résztvevői tisztában voltak a tetteik korlátozott felelősségével, de a fent említett Lori Drew hogyan dolgozta fel a történeteket? Feltehetően azzal vigasztalhatja magát, - tekintve hogy tettét nem minősítették bűncselekménynek - hogy előbb vagy utóbb a lány egyébként is öngyilkos lett volna, hiszen beteg volt. Erre utal második interjúalanyom is: *„akikben benne van a hajlandóság, hogy ha az interneten piszkálják, és ennek következtében ő magában kárt tesz, és a lelke ettől sérül és ilyen lelkiületű, akkor bárhol meg tudja ezt élni, iskolában, oviban, munkahelyén, bárhol, ő mondjuk lehet, hogy ezen a platformon keresztül kapja ezeket az impulzusokat, viszont bárhol megkaphatja ezt”*. Viszont ez sem menti fel az elkövetőket.

5 Összefoglalás

Dolgozatomban igyekeztem felvázolni a trollkodás jelenségét, megmagyarázni létezésének okait. Mint láthattuk, egy nagyon zavaró tevékenységről van szó, mely ellen tenni kellene. Viszont nem biztos, hogy elég megszüntetni az anonim hozzászólások lehetőségét, hiszen mint példám (B. Tamás a bevezetőben) is mutatja, vannak emberek, akiket az sem tántorít el, hogy felvállalják saját nevüket. Bár elképzelhető, hogy mérséklődne a durvább támadások száma, amennyiben mindezt névhez kötnénk. Ezzel viszont meggátolnánk annak a lehetőségét is, hogy egyes rászoruló emberek bizonyos kényes témákat megoszthassanak hasonló, de szintén önmagukat nyíltan fel nem vállaló egyénekkel. Wallace utal rá, hogy „*az online segítő csoportok talán éppen amiatt is lettek olyan népszerűek, mert sok résztvevő szabadabban tárgyalhatja meg félelmeit a névtelen internetes környezetben, mint ahogy azt egy személyes segítő csoportban tehetné.*” (Wallace. 2006: 160.) Nem könnyű megoldani mindezt. A trollkodás, amennyiben csak egy zavaró csínytevés, egyes emberek feltűnni vágyásának eszköze, még az elviselhető kategóriába tartozik. Azonban ezt is meg kell tanulni kezelni! A legfőbb szabály, amit érdemes a fejünkbe vésni, ha felismerünk egy ilyen usert, hogy: Ne etessük a trollt! Tehát nem szabad reagálni az általa gerjesztett posztokra. Ebben az a nehézség, hogy a nem troll internetezők is gyorsan kijönnek a sodrúkból, amennyiben a bevezetőben tárgyalt példához hasonlóan, valamilyen nagyon meghökkentő bejegyzést produkál egy trollkodó egyén. Az interneten sokkal könnyebben vágunk oda végig nem gondolt és bántó megjegyzéseket másoknak, ahogy erre Wallace példája utal.¹¹ Az erőszakos fellépés az életben is csak tovább növeli az erőszakot, tehát ez mindenképpen kerülendő. Próbáljunk higgadtak maradni, és tartsuk észben, hogy hiába nem látjuk a beszélgető partnerünket, valószínűleg ő is egy érző ember, még ha tettei nem is erre utalnak. Ez is éppen olyan tanulási folyamat eredményeképpen lehetséges, mint ahogy offline világunkban is megtanuljuk szépen lassan, hogy nem csak erőszakkal érhetünk el célt. Természetesen itt komoly gátlás, hogy nem láthatjuk beszélgetőpartnerünk reakcióit.

Bevallom, nekem sem sikerült teljes mértékig megérteni a jelenséget. Nagyon sok kérdésem maradt ezzel kapcsolatban. Nagyon érdekes lenne több trollal is beszélgetni, kideríteni motivációjukat. Azonban ez igen nehéz vállalkozás lenne, hiszen mint azt már említettem, a lényeg, hogy ne lehessen beazonosítani őket, bár elképzelhető, hogy ha tettükkel csak feltűnést akarnak kelteni, így céljuk múltó hírnevet szerezni, ezt kihasználva

¹¹ Az online agresszorok fejezetben

talán szóra bírhatóak lennének egy e-mail interjú erejéig.

További kérdést vet fel az énkonstruálás témaköre is, melyre csak röviden utaltam dolgozatomban, viszont érdemes lenne kutatni, hogy hogyan hathat az internet a személyiségfejlődésünkre. Elképzelhető, hogy sok kérdésemre megadná a választ ennek alaposabb ismerete.

6 Irodalomjegyzék

Aronson. Elliot (2008), A társas lény. Budapest, Akadémia Kiadó.

Atkinson, Richard C. (1999), Pszichológia. Budapest, Osiris Kiadó.

Bögel György (2006), Blogvilág: Egy műfaj születése. Budapest, HVG Kiadó Zrt.

Christakis, Nicholas A. – Fowler, James H (2010), Kapcsolatok hálójában: Mire képesek a közösségi hálózatok és hogyan alakítják sorsunkat?. Budapest, Typotex.

Csákvári József (2007), Avatarkultúra : a digitális identitás természete és jelentősége = Jelkép, 2008. 19. évf. 2. sz. p. 21-33.

Freud, Sigmund – Einstein, Albert (1998), Háború de miért?. Budapest, Glória Kiadó.

Gerbner, George (2000), A média rejtett üzenete. Budapest, Osiris Kiadó.

Hárdi István (szerk.), (2010), Az agresszió világa. Budapest, Medicina.

Lorenz, Konrad (2000), Az agresszió. Budapest, Cartafilus.

Stachó László – Molnár Bálint (2003), Médiaerőszak: tények és mítoszok, In: Médiakutató {online}

http://www.mediakutato.hu/cikk/2003_04_tel/02_mediaeroszak/03.html 2011.10.29.

Wallace, Patricia (2006), Az internet pszichológiája. Budapest, Osiris Kiadó.

Vetrő Ágnes (2010), Agresszió a képernyőn, a képernyő agresszivitása. In: Hárdi István (szerk.), Az agresszió világa. Budapest, Medicina Kiadó, 2010.

pp. 401-431.

Online források

A britek kinyírnák az online anonimitást, In: Index

http://index.hu/tech/2011/10/21/a_britek_kinyirnak_az_online_amonimitast/ 2011.10.29.

Halálba cikizték a másságát felvállaló tinédzsert, In: velvet.hu

http://velvet.hu/sztori/2011/09/21/halalba_cikiztek_a_massagat_felvallalo_tinedzsert/ 2011.10.05.

Janecskó Kata (2011), Tanúk szerint istennek hitte magát S. Ábel, In: Index {online}

http://index.hu/bulvar/2011/04/05/tanuk_szerint_istennek_hitte_magat_s_abel/ 2011.10.29.

Miért lesz öngyilkos egy gyermek? In: hvg.hu

http://hvg.hu/egeszseg/20110328_ongyilkos_gyerek_hatter 2011.10.29.

Szombat esti tragédia, <https://www.facebook.com/Szombatitragedia> 2011.10.29.

7 Mellékletek

7.1 Szakértő - interjú

(Megjegyzés: A szakértőt e-mailben kerestem meg kérdéseimmel, amelyre egy pdf dokumentumban válaszolt. Így nem volt lehetőségem formázni. Ezért tér el a többitől.)

Trollok

Ön hogyan definiálná a trollokat?

Milyen csoportosításuk létezik, magatartásuk, vagy személyük szerint?

Mit gondol, miért alakul ki a trollkodás?

Milyen fórumokon fordulnak elő, melyeken, miért ezeken és milyen eszközzel lehet szembeszállni velük?

Mi jellemzi a tevékenységüket, tehát a hogy indul egy trollakció/rombolás?

Mi motiválja őket?

Mi jellemzi őket?

Kik lesznek az áldozatok?

Azt nem tudom, hogy ez lehetséges-e, de lehet tudni a trollok nemét?

Be lehet őket azonosítani? Tudom, hogy ez nem szabályos, de egyébként lehetséges?

1. Hogyan definiálnám a trollokat?

Gonosz manónak, torz lénynek. Mint ahogy eredetileg is. A trollkodás inkább egy magatartásforma, ahol a rosszindulat, a rombolási vágy, a káröröm, és a pusztítás az örömszerzés forrása. Az emberek agyában amikor örülnek, többnyire szerotonin, dopamin, és az endorfinok különböző fajtái választódnak ki. (Más is persze, ez talán a három kiemelt neurotranszmitter közülük.) A trollkodás eredménye egy ilyen ön- örömszerzés. Bármely felhasználó – kivétel nélkül – időnként hajlamos és képes trollkodni, a fizikai, mentális, vagy pszichés állapotától függően! Trollnak azt nevezném, akinél a destruktív, pszichésen, mentálisan kielégületlen és agresszív magatartásforma állandósul, és személyiségjeggyé válik! Innentől kezdve már vannak kényszeres formái is! (Van, aki a pusztán vandálkodó rombolót nem tarja trollnak. Én azokat is annak tartom, ha a magatartásforma állandósul.).

2. Milyen csoportosításuk létezik, magatartásuk, vagy személyük szerint?

Először a személyük szerint, aztán egy kicsit a magatartás szerint, mert van a kettő között átfedés. A személyük szerint alapvetően négy csoportot képeznék:

bértrollnok, munkatroll

alkalmi troll

élethelyzet okozta troll
személyisége szerinti troll

2.1. A bértrollnok, illetve a munkatroll feladata az előre megfontolt, és átgondolt rombolás. Előfordulásuk helye többnyire a politikai-gazdasági élet résztvevőinek az oldalai, fórumai, hozzászólási, vagy komment helyei, de gyakori megjelenői a közösségi oldalak fórumainak is. Sűrűsödési helyük zömében a pénzpiaci vállalkozások – biztosítók, bankok – illetve egyes távközlési szolgáltatások által működtetett oldalak, illetve a közösségi oldalak politikai véleményformálásra alkalmas helyei. Gyakorlatilag bárhol megjelenhetnek, attól függően, hogy a marketing stratégia mennyire tartja fontosnak őket. Nincs különbség e tekintetben a politikai marketing, vagy a gazdasági marketing között, egyaránt előszeretettel, és gátlás nélkül használják a bértrollnokot, vagy munkatrollokat! Az a feladatuk, hogy előre átgondolt taktika alapján egy terméket, termékcsoporthat, vagy bármit lejárassanak, vagy az avval foglalkozók kommunikációját az állandó zavarással, zaklatással, és rombolással lehetetlenné tegyék. Ez a foglalkozásuk, a marketingstratégia részei. A lejárátandó, vagy a kommunikációt lehetetlenné tevő termék lényegében teljesen mindegy, a stratégia, és a taktika ugyanaz, a rombolás, a zaklatás, a kommunikáció folyamatos gátolása, a feszültségkeltés, és a tárgyról való figyelemelvonás. Az oldal használói igen rövid idő után már elsősorban, és kizárólag a trollal foglalkoznak, a kommunikálendő témával nem!

Ez a troll célja, feladata. Ebből a szempontból teljesen mindegy bármely politikai csoport, vagy közéleti szereplő, vagy pelenka, vagy befektetés, vagy autóbiztosítás a termék, a feladat, hogy az „eladási” folyamatot, illetve annak a cyber-marketingjét lehetetlenné, és eredménytelenné tegyék, valamint a termék hitelét a folyamatos zavarkeltéssel csökkentsék, vagy elvegyék. Közöségi oldalakon, illetve közöségi fórumokon a közéleti, vagy bel és külpolitikai témák hemzsegnek a foglalkoztatott, és/vagy önkéntes bér/vagy munkatrolloktól. A közöségi oldalakon, vagy a portálok nagyközönség által látogatott fórumain a gazdasági témák trolljai az üzleti élet, a család, a baba-mama, illetve az egészség és lelki étellel foglalkozó témáknál jelennek meg. Ezek a rovatok foglalkoznak leginkább OTC (gyógyszernek nem minősülő gyógyhatású termék) FMCG, (Fast moving consumer goods), vagy befektetési, vagy kozmetikum termékekkel, illetve egészségügyi, pénzpiaci szolgáltatásokkal, amelyeknél a vásárlás teljes egészében a termékbe vetett bizalomra alapul. Ha ennek kialakulását lehetetlenné teszik, vagy a meglévőt megingatják, gazdasági előnyt szereznek.

2.2. Alkalmi troll: Igen sok esetben előfordul – akár a közöségi oldalakon, akár professzionális oldalon, hogy a troll nem teljesen tiszta mentális, vagy pszichés állapotban ül géphez, vagy esetleg a géphasználat közben „borul el az agya”. Bármely típusú oldal elleni betámadás oka lehet, és nem tekinthető klasszikus „trollkodásnak” mert kevésbé előre megfontolt, csak a cselekedet végrehajtása közben az.

Ugyanakkor rendszeressé válhat, és válik is a magatartásforma egy-egy felhasználónál, illetve nem is egynél. A többes nickek döntő többségükben gyakorlatilag ebből a megfontolásból születnek. Valamely felhasználó rendszeresen használ egy azonosítót, a fő azonosítóját. Gyakorlatilag evvel az azonosítóval „azonosul” is, lényegében a személyisége részévé válik. Regisztrál ugyanakkor magának más azonosító/kat is, arra az esetre, ha különböző konfliktusokban úgymond „kivetkőzik magából”, azaz olyat ír, amelyet a személyiségévé vált fő azonosítójával nem vállalna. Ha rossz kedve van, ha padlón van, ha unatkozik, ha nincs kivel beszélgetnie, ha nagyon feldühítik, vagy egyszerűen berúgott a gép mellett egy kicsit, lehullanak a gátlásai, előveszi a tartalékaazonosítóját, és trollá válik. Megtörténik ez adott esetben naponta többször, vagy alkalmanként, de ha valaki rákapott,

egyre sűrűbben. Lényegében igen rövid idő után a „konfliktusmegoldás” bázisává, módszerévé válik, ugyanolyan függőséget okoz, mint bármi más. Az egyszeri megoldásból kialakul egy multiplex személyiség, jól felismerhető a disszociatív kórkép.

2.3. Élethelyzet okozta troll Magatartása, és motivációja, valamint működése igen hasonló az alkalmi trolléhoz, csak az övé hosszú időre szóló, és állandósuló.

Valamely a felhasználó számára negatív, vagy nehezen elviselhető élethelyzet miatt – ami bármi lehet, magány, válás, szerelmi csalódás, betegség, munkahelyi zavar, anyagi problémák, szóval bármi, sőt akár halmozottan is – a felhasználó motivációi közül a destruktivitás válik dominánssá. Ez a típusa a trollnak egész egyszerűen nem képes elviselni, ha bárhol, bárkik jól érzik magukat, vagy rendben van minden velük, mert a mások nyugalma, és kiegyensúlyozottsága akarva-akaratlanul a saját elnyomott, vagy meg nem oldott problémáit hozza előtérbe a saját számára. Minden ember önkéntelenül is keresi a vele azonos helyzetben lévőket, és idegenül érzi magát a tőle jelentősen különbözők között. A megoldásra kétféle módot választ: vagy illeszkedik a többi ember atmoszférájába, vagy a többi embert próbálja a saját maga képére formálni, vagy saját magával hasonlóvá tenni. Az elsőre felsorolt út járhatatlan számára, tehát csak a másodikat választhatja, elrontja a többi ember szórakozását, és rombolja a hangulatukat, felzaklatja őket, hogy megoldatlan, megoldhatatlan problémáik legyenek. Az élethelyzetének megoldatlanságából, és diszkomfortitásából fakadó gondjait így projektálja, és szerez megnyugvást ezzel magának.

2.4. Személyisége szerint troll: Bármely ok miatt kialakulhat, elemzése messze túlmutat a témán, pszichológiai, orvosi szakmunka lenne. Alapvető jellemzője a destruktivitás, az instabilitás, a szélsőséges reakciók, a depresszió, vagy a bipoláris betegség (mániás depresszió) tünetei. Többnyire a tartósan rossz élethelyzetből fakadó pszichés ártalmak rögzülése, vagy eleve a disszociatív kórképek közé tartozó személyiségzavarral rendelkező emberek. Rájuk is jellemző, hogy a működésük rendkívül ambivalens, hangulatváltásaik meglehetősen szélsőségesek, a rombolási szándék féktelen, és gyakorlatilag a roham alatt nem is megfékezhető. A rohammentes időszakokban is alapvetően keresik a konfliktusokat, és azokat a kommunikációs helyzeteket, amelyekben újra és újra ellenséget találhatnak. Mindig és mindenkor megtalálják, mivel a konfliktuskeresés pusztán önigazolás arra, hogy saját maguk számára jogossá tegyék a szélsőséges romboló magatartást. Többnyire és döntően közösségi oldalak, vagy nyitott fórumok szereplői, professzionális fórumokra ritkán tévednek, de akkor viszont rendkívül rombolóak tudnak lenni.

3. Milyen fórumokon fordulnak elő, melyeken, miért ezeken Bármely fórumon előfordulhatnak, bármely honlapon, és bármikor, viszont van néhány csomósodási pont. A bértrollnok, vagy munkatroll zömében, és döntően a közélettel, és belpolitikával foglalkozó fórumokon, illetve a közösségi oldalak és nyilvános fórumok azon részén fordul elő, amelyekhez bármilyen módon termékadás köthető. A bértrollnok, illetve munkatroll – akár alkalmazott, vagy szerződött, akár önkéntes, vagy vállalkozó – mindig az adott téma marketingstratégiája, illetve taktikája szerint működik. Különösen a közösségi oldalak, vagy nyilvános fórumok igen régóta jelentős terepei a vírus és gerillamarketingnek, akár politikai, akár termék-szolgáltatásmarketingről van szó! Az elsőszándékú vírusmarketing alkalmazója szóba hoz valamilyen témát – akár politikai, akár bármely más egészségügyi, élethelyzet, stb. témát – és a téma kapcsán szóba hoz valamely politikai szerveződést, vagy terméket, szolgáltatást. Amennyiben több ember elolvassa, válaszol rá, szóba hozza másnak is, a marketing cél megvalósul, a vírusmarketing működik. Politikai szervezetek népszerűsítésénél, az OTC az FMCG termékeknél, és a pénzügyi szolgáltatásoknál a

leginkább elterjedt, a második mondatnál tudni, mi az elsőszándékú cél. Ennek a marketing-célnek a megvalósulását hivatott megakadályozni a troll, avval, hogy rombol, szétveri a kommunikációt, zavart kelt, és magára vonja a figyelmet, a résztvevők felzaklatásával lehetetlenné teszi a kommunikációt! Ha jó marketings (a troll), és elég dörzsölt, ez percek alatt sikerül neki, egész egyszerűen magára vonja a figyelmet, és nem a termékre, vagy a szolgáltatásra irányul, róla beszélnek, vele foglalkoznak, előlte az elsőszándékú marketing hatást! Különösen erős az ilyen típusú trollkodás a politikai oldalakon, és gyakorlatilag mára a politikai marketing szinte elsődleges eszköze. A munkatroll – akár önkéntes aktivista, akár kommunikátor – ellenőrzi az oldalakat, sorra veszi a jelentősebb portálok politikai rovatait, és amennyiben a konkurens politikai oldal részéről bármilyen témát lát, beszáll, és többnyire személyeskedéssel, köztöködéssel, vagy bármilyen eszközzel a kommunikációt szétveri. Célja az, hogy a topikban semmiképp ne alakuljon ki konstruktív kommunikáció, és ne olvassák semleges érdeklődők, jó esetben a topik törlésre kerüljön, vagy gyakori moderálásra, illetve a kölcsönös személyeskedések miatt kitiltások legyenek az ellenfél oldalán. Gyakorlatilag minden jelentős portálon ott van, és több azonosítója van portálonként, hogy a bannolt helyett elővehesse a használható azonosítót. A termékmarketingnél a helyzet és a módszer ugyanez! Az alkalmi és az élethelyzet trollok többnyire egy vagy két fórumhoz kötöttek. Zömük két fórumos, ritka köztük az egy fórumos troll. Jellemző előfordulási helyük a „társalgó” típusú fórumok, a lelki életről foglalkozó fórumok, és az egészséggel, családdal foglalkozó alforumok. Az ok alapvetően az, hogy egyfelől szívesen látják, ha másnak problémája van – ez csökkenti a saját problémát és sorstársakat vél felfedezni – másfelől kiadhatja a saját sorsa feletti dühét, és ingerültségét levezetheti az általa a saját sorsát megrontónak ítélt magatartásformájú felhasználókon. Az élethelyzet trollra különösen jellemző a két fórumos trollkodás. A fórumváltással megújulást keres, és átmenetileg – néha percekre, néha órákra – meg is találja. Nem kevés van, aki párhuzamosan, real time két fórumon fórumozik, két vagy több ablakban. Szélsőségesen rossz mentális állapotban lévő egyedeik két ablakban – különböző böngészőket használva – ugyanazon a fórumon két azonosítót használva különböző személyként fórumoznak, nem egy közülük trollként jelen van, és ugyanabban az időben a trollal „háborút” vívó másik felhasználóként lényegében saját magával veszekszik. A személyiségében troll bárhol, bármelyik fórumon feltűnhet, és bármilyen azonosítón. Magatartása rapszódikus, ötletszerű, ritkán következetes. Igen erős jellemzője, hogy sokszor szünteti meg az azonosítóját (nickjét), és rövid időn belül regisztrál másikat. Jellemző magatartásformájuk, hogy egy azonosítót használva valahol megszokottá válnak, majd minden rovatban elköszönnek, meghirdetve az öntörlésüket, majd törlik az azonosítójukat, és a másik azonosítójukon nyomon követik a reakciókat. A reakciók sok esetben meglehetősen dühödt troll magatartást váltanak ki belőlük. A trollok fele körülbelül munkatroll – különösen a politikai témáknál – másik fele pedig a további kategóriákból „jön össze”. Minden típusú trollra alapjellemező, hogy előbb-utóbb azonosul a troll mivoltával, és a személyisége részének tekinti az azonosítóját! Fura módon még a munkatrollokra is!

4. Milyen eszközzel lehet szembeszállni velük? Kétféle eszköz van, a technikai lehetőségek alkalmazása, illetve a trollhunter – moderátor – intellektuális eszközei. A technikai eszközök az anonim és szabad fórumokon korlátozottan használhatóak, maradnak a szoftver által nyújtott lehetőségek, és az intellektuális lehetőségek. Alapeszköz közülük, a troll rombolásának, illetve beírásainak eltávolítása a publikus felületről. A moderátor (a továbbiakban így nevezem a (trollhuntert) elsődleges feladata az oldal funkciójának zavartalan működését elősegíteni. Ezt alapvetően és elsősorban úgy valósítja meg, ha az oldalt használók elől a zavaró körülményeket, és hozzászólásokat eltünteti. Erre különböző

szoftverek különböző megoldásokat adnak, a nagy és közepes portálok minden adminja rendelkezik ilyen megoldással. A moderátor először a troll „trollkodó” hozzászólásait távolítja el, mert ezek a zavaróak. Meghagyja az azonosító további hozzászólását, lehetőséget adva arra, hogy a troll észlelje, hogy nem a személy, hanem a magatartásforma a probléma. Ez ritkán vezet eredményre, a következő fokozat a troll valamennyi hozzászólásának eltávolítása. Ez azért már az edzettebb trollokat is kissé megrendíti, hiszen senki nem szeret „hiába dolgozni”, sokszor igen sok munka van a romboló hozzászólásokban, azért ezeket sem egyszerű létrehozni. Hatékony szoftverrel igen gyorsan eltávolítható egy-egy azonosító valamennyi napi, vagy akár heti hozzászólása is. A moderátornak csak az intellektuális fölénye áll rendelkezésére, ezután ezt kell használni. Erős fékező erő, ha a moderátor a troll hozzászólásait eltávolítja, de a hozzászólásokra adott reakciókat nem. Ez elvileg nem szabályszerű, ez már a pszichológiai háború része! Bármely fórumon a moderátornak ha hozzászólást távolít el, el kell távolítania a kapcsolódó hozzászólásokat is. A troll elleni fellépés egyik elég hatékony eszköze, ha a moderátor a kapcsolódó hozzászólások eltávolítását nem teszi meg, csak a troll hozzászólásait! Ebben az esetben egyfelől hiábavalóvá vált a troll „munkája”, másfelől állandóan az orra előtt van a működésére kiváltott reakció. (nem érvényes ez persze a nyomdafestéket nem tűrő, vagy brutális válaszokra. Azokat mindig el kell távolítani!) Amennyiben a troll magatartását sikerült felmérni, meglehetősen hatékony eszköz az azonosító ideiglenes megszüntetése, vagy használatának korlátozása avval az opcióval, illetve ígérettel, hogy visszaállítható. A trollok jelentős részének – mondhatnám döntő többségének – előbb-utóbb az általa használt azonosító a személyiségébe beépül. Elvétele, vagy tartós korlátozása legalább is elkedvetleníti. Más azonosítót tud használni persze, de az önazonossága elveszik. A troll sérülékeny lény. Még a munkatroll is. A troll állapot sérült állapot, ki kell tapasztalni mire különösen érzékeny. Ez intellektuális munka. Mindenképpen szükséges egy intellektusbeli fölény, ami megszerezhető valamennyi hozzászólásának a tanulmányozásával. Sok esetben a trollt meg lehet nyerni, és meg kell próbálni megnyerni! Valamilyen szabadságfokot adva neki el lehet érni, hogy önként betartja az átléphetetlen korlátokat, sőt, ezek a korlátok beépülnek a fórumozásába, saját szándékából válhat szabálykövetővé, hiszen ez már az Ő szabálya! A troll sikert keres, mindenképpen, és mindenütt sikert keres! A rombolás sikerélményt ad neki! Ha a rombolás helyett más sikerélményt kap, a romboló attitűd sokszor csökken! Gumicsontot a trollnak, ellesz vele! Nem szabad a trollal veszekedni, durvának lenni, vagy bármilyen lekezelő magatartást tanúsítani, kivéve a nevetségessé tétel! „A nevetségesség ö!” Ha sikerül a trollt nevetségessé tenni egy jó darabig elveszi a kedvét az aktivitástól. A lényét és a lényegét nem változtatja meg, csak az aktivitástól riasztja el egy időre. Mindenképpen, és elsősorban olyan intellektuális eszközt kell használni, amely a trollnak sikerélményt ad, és legalább részlegesen megnyerni, vagy neutrálissá tenni. Soha nem érdekes, hogy a moderátornak igaza van, vagy sem, ez lényegtelen, huszadrangú dolog! A lényeg a zavartalan üzletmenet! Ha ehhez az kell, hogy a trollnak igaza legyen, hát legyen! A lényeg, hogy a troll attitűd szűnjön meg, és az oldal zavartalanul működjön! A fenti kérdéseknél mindenképpen meg kell különböztetni azokat a munkatrollokat, akiknek a motivációjuk sok esetben feladat, és az önkénteseket, akik a feladatot belülről fakadóan vállalják, sőt kényszeredett készíttetésük van rá. A leírtak döntően, és alapvetően a belső készíttetésből fakadó trollkodásról szólnak, akár hobbiszintű, akár feladat jellegű.

- Mi jellemzi a tevékenységüket, tehát a hogy indul egy trollakció/rombolás

Tevékenységüket alapvetően és elsősorban többséggel a destruktivitás és az agresszió és az irigység jellemzi. Konstruktív troll nincs. Kreatív van, konstruktív nincs. A troll a

pusztításból építkeznek, döntően és alapvetően a másoknak okozott kár, szomorúság, keserűség, vagy akár kétségbeesés, és düh okoz a számára kielégülést. Teljesen mindegy, hogy kiről, kikről, van szó, számára érdektelen. Pontosan ugyanaz a troll gond nélkül rombol egy tudományos témában – vagy a tudománnyal foglalkozó témában, és egy csecsemőgondozással foglalkozó témában. Számára teljesen mindegy, a lényeg a saját kielégülése, azt pedig akkor éri el, ha felháborodott, dühös, vagy keserű, szomorú visszajelzéseket kap a tevékenysége kapcsán. Egy trollal nem lehet nagyobb jót tenni, mint amikor valaki felháborodottan, és dühösen átkozódva válaszol neki, vagy éppenséggel keserves panaszkodással, vagy dühödt számonkéréssel fordul az Adminhoz, vagy a moderátorhoz. Ezért él, ez a jutalma, ezt keresi! Két magatartásforma van, amivel szemben tehetetlen, a megvető semmibevétel, és a nevetségessé tétel. (A troll olyan, mint a krakéler. Ha nem reagálsz rá, az számára annyi, mintha a struccot a betonon ijeszted meg.) Bárhol, bármikor elindulhat egy rombolás, kiszámíthatatlan. A leggyakoribb előfordulási helyek azok, ahol valamilyen harmónia, vagy konstruktív hangulat kezd kialakulni, vagy az a jellemző. Ezt a troll nem bírja elviselni. Egyrészt azt, hogy ez másoknak sikerül, másrészt azt, hogy ő kimarad belőle.

- Mi motiválja őket? Ez igen bonyolult, és meglehetősen összefüggő kérdés, amire csak egyszerűsített választ tudok adni terjedelmi okokból. Az alapvető motiváció lehet disszociatív kórkép, vagy jellemzők (többes személyiség, szétesett személyiség), neurózis, neuraszténia, szociális fóbia, szorongás, súlyosan frusztrált állapot, identitászavar, szomatoform zavarok, bipoláris betegség, más típusú depresszió, gyakorlatilag szinte valamennyi kórkép, ami a BNO10-05 kategóriában megtalálható. A troll a háromdimenziós világban lehet teljesen tünetmentes, a kórkép lehet teljesen latens. A disszociativitás mindenképpen jelen van mindenkor, bármely más BNO kategóriával is egészül ki. Valamennyi esetre jellemző azonban motivációként a súlyos önbizalomhiány, sérült önértékelés, a kóros frusztráltság, - valamilyen típusú súlyos kielégületlenség (a kielégületlenség típusa kiderülhet, lehet szakmai, magánéleti, önértékelésbeli, stb. stb.), és a sikertelenség feletti düh. A troll alapvető, és elsődleges motivációja bármely esetben, hogy sikert keres! Az élet valamilyen területén, vagy több területén kudarcos, frusztrált, önmagával elégedetlen, és kiegyensúlyozatlan. Mivel önmagától nem képes sikert elérni, a sikerélményt úgy szerzi meg, hogy másokat „lenyom”, illetve mások felett „uralkodik”. Minden rombolás alapja ez. Építeni nem képes, kudarcos, frusztrált, gyűlöli azokat, akik sikeresek, és a saját sikertelenségét a mások sikerének az elpusztításával kompenzálja. Személyiségében tekintetben teljesen fejletlen, vagy retardált, és megrögzötten retardált. Pont olyan – csak jóval kártékonyabb – mint amikor a homokvárat rúgja fel valaki.

- Mi jellemzi őket, kik lesznek az áldozatok? Alapvető jellemzőik a motivációjuknál leírt személyiség jellemzők, illetve rögzült, vagy átmeneti tulajdonságok. Minden troll pszichoszomatikusan beteg. Hogy ez a betegség mennyire súlyos, vagy a kórisme latens, ezt nem lehet tudni, legfeljebb sejteni. Döntő jellemzőjük a frusztráltság, az agresszió, a kudarcos személyiség, az irigység, a sérülékenységi, az ingerlékenységi, és az elvakultság. Dühük is elvakult, még kreatív szakaszaikban is az. Ugyanakkor jellemzi őket a megrögzöttség, és a gondolkodásbeli korlátok erős megléte. Antiszociális attitűdjük is jellemző rájuk. Áldozataik többnyire, sőt, elsősorban többségében a potenciális trollok! A troll akciókra leghevesebben, és legfájóbban azok reagálnak, akik a troll személyiség, vagy magatartásjellemzőivel rendelkeznek, de a szociális attitűdjük ezt elnyomja, vagy gátlásaik féken tartják! A troll akciójának az elszenvedője nagyon hamar maga is trollá válik, elszabadulnak az indulatai, lekopnak a gátlásai, és pontosan ugyanazok a

magatartásformák törnek elő, mint a trollé. Ez a troll jutalma! Áldozataik döntő többségében a sérült, vagy bizonytalan személyiségek, az önbizalom-hiányos és frusztrált emberek, vagy azok, akik valamely stresszor miatt a stressz biológiai állapotának „alarm” fázisában vannak. Kiegyensúlyozott, vagy stabil személyiség nem válik a troll áldozatává! (A hackereket nem tekintem trollnak, az más műfaj.)

Trollok személyes azonosítása Két útja van. Az egyik módszer a beírások, hozzászólások alapján a szövegelemzés. Központozások, szóhasználat, mondatszerkezet, stílus, speciális kifejezések, témák figyelése. Ez az esetek 80 %-ban elég hatásos, azonosítani tudja a troll „civil” és troll azonosítóját, magyarul felismerhető, hogy melyik civil azonosító mögött rejtőzik a troll. A neve könnyebben megsejthető, bár sok esetben azért nagyon nem könnyű. Ki lehet a „nyulat” ugratni a bokorból, egy-egy csali válasszal, vagy téma felvetésével. A másik módszer a konspiratív módszer, a moderátor beépül a felhasználók közé. Felhasználóként sok olyan információt kap, amit ha helyesen értékel, akár személy szerint is be tudja azonosítani a trollt. Más kérdés, hogy ezzel amúgy mit tenni nem tud, legfeljebb a kezelésében jelent könnyebbséget. Szabad is, nem tiltja semmi és senki, és kell is, mert nagyságrenddel könnyebb kezelni valakit, aki nem tudja, hogy a moderátor ismeri akár személyesen is, és elébe lehet menni a rombolásnak. Sok száz komoly trollakció prevenciója történt más így. Nyilván ez csak a földrajzilag elérhető közelségben működik jól, de adott esetben volt példa a földrészek közötti távolság áthidalására is.

8 Extroll-interjú

Mi a véleményed a trollkodásról?

Trollkodás nagyon túldimenzionált dolog. Hallani, olyasmit, hogy valaki ennek következtében követ el öngyilkosságot, mert bántják a neten Ennyire nem komoly a dolog. Normális társadalmi életben is van trollkodás, ilyen például a játszótéri csúfolás. Virtuális térbeli piszkálódás. Nem kell annyira komolyan venni.

Hogyan tudnád definiálni?

Társ-i konvenciók áthágása, megbotránkoztatás a motiváció, szabályok áthágása. A játszótéri csúfolódás, megcsípem a másikat -nem látják a szülők, mert ebben az esetben rám szólnának a szüleim, ugyanolyan a neten az anonimitás, amúgy engem ezért megbüntetnének, de úgy, hogy anonim vagyok, nem tehet senki ellene és így gyakorlatilag kiélhetem ezeket a vágyaimat, hogy én most valakit kigúnyoljak, vagy megszegényítsek, vagy cukkoljak.

Az alapvető ok a trollkodásra, vagy az alapvető motiváció abból származik, hogy szeretnénk valamilyen társadalmi normát áthágni, büntetlenül?

Hát igen. Ez az egyik fele, hogy szeretnénk az embereket megbotránkoztatni, sokkolni, és valakinek ez jó unaloműzés, hogy gyakorlatilag akadályoz egy normális portál használatot, félrevezet embereket, kigúnyol embereket, tehát ennek szerintem az egyik része az, hogy

nagyon sok unatkozó ember nem tud mit kezdeni az idejével, és hát valamiért nem szeretnek beilleszkedni a trollok a normális online közösségbe, hanem valamivel mindig próbálják bomlasztani a dolgot. Úgyhogy ezek olyan emberek lehetnek szerintem, akiknek a fő motivációjuk az igen, hogy itt a társadalmi normákat, mert hát ugye az interneten is van egyfajta online társadalom, és ennek is vannak azért normái, meg szerintem nagyon sok ember úgy érzi, például a WB tragédia kapcsán, hogy persze az emberben van egyfajta egészséges kegyelet, hogy persze emlékezzünk meg, de ha ezt már olyan szinten túlzásba viszik, hogy már mindenhol mécseseket gyűjtenek, hogy már 32 poszton keresztül ezek a nagyon gyászoló, és már Diana hercegnő halálához hasonlítgatják az esetet meg ilyesmi, ez a trolloknál egyértelműen kiveri a biztosítékot és csak azért is oda fognak vágni egy olyan kommentet, ami tényleg egy kissé, vagy nem kissé kegyeletsértő. Úgyhogy szerintem ez is lehet motiváció. Nagyon sok olyan dolog van, ami már így nagyon idegesíti az embereket, már túl közhelyes talán.

De ezt az anonimitás nélkül már fel sem tudnák vállalni, mondjuk, te így saját személyben ezt megtennéd?

Anonimitás nélkül azért vállalnák ezt fel sokkal kevesebben, mint anonim módon, mert azért tényleg, hogy ha az emberhez társul, hogy ott a neve, ki tudják deríteni esetleg, szóval egy része a trolloknak attól tarthat, hogy az emberek egy része szabad csapatot szervez, megvárják és megverik, vagy feljelentik, vagy elkapják, vagy ilyesmi, a másik része meg, hogy nagyon sok ember ezt nyíltan nem vállalja, hogy ő mondjuk ilyen szinten parasztként viselkedik, mert egy másik képet mutat magáról általában és csak az online világban meri felvállalni, hogy ő igenis egy rosszindulatú ember, vagy unalmában kegyeletsértő ember, vagy unalmában egy megszegényítő ember, és szerintem teljesen más arcot mutat, olyan, mint ha 2 arca lenne az embernek, az egyik az online világban, a másik a való világban.

És neked milyen tapasztalataid voltak, a trollkodás alatt?

Én trollkodtam egy időben /kis huncut kacaj/ engem konkrétan az ilyen dolgok idegesítettek, mint az előbb említett WB tragédia, hogy amikor- túl sok szentimentalizmus- igen, meg szerintem ez egy nagyon álságos dolog, meg nagyon megjátszott dolog, mert embereket, akiket sosem ismertünk, mert itt sem a közvetlen barátai, mert azt megértem, hogy a közvetlen barátai gyászolják, mert ők ezt átérzik, hogy úristen ez mekkora veszteség, de azok az emberek, akik sohasem találkoztak az ott meghalt emberekkel, azok nekiállnak úgymond ömlengeni erről, meg mondom olvastam olyanokat, hogy Diana hercegnő halálához hasonlítgatták az esetet, tehát szóval ez nálam is kiverné a biztosítékot és odapörkölnék egyet, hogy emberek vegyétek már észre magatokat, ez már túlmegegy egy határon, és én főleg ilyen trollkodásokat vittem véghez, amikor engem valami nagyon idegesített, direkt provokáltam az embereket olyan bejegyzésekkel, amivel elindíthattam egy úgynevezett FLAMEWART, ami a véleményeknek az erős összecsapása a fórumokon. És tudtam, hogy egy vitaindító hozzászólással olyan rettenetes mennyiségű posztot fogok generálni, amitől esetleg a szerver is megfagy, és ez nekünk akkoriban, mert nem egyedül csináltam, nagyon tetszett, hogy gyakorlatilag úgy tudunk túlterhelni szervereket, hogy nem hackelünk, hanem olyan mennyiségű posztot generálunk az emberektől, hogy azt már a rendszer sem bírja, és ez marha /kis kacaj/ élvezetes volt akkoriban és hogy ennyi emberre tudunk hatni, vagy így vagy úgy, hát mi a negatív utat választottuk, de hogy tényleg ennyi emberre tudunk hatni, és hogy annyi ember felveszi a kesztyűt és aztán beindul a káosz

/nevetés/

Az a vicc, hogy ez a fajta hírnév neked egyáltalán nem kell, a való életben is jól tudsz hangulatot teremteni magad körül. Erre miért volt szükség?

Hát akkor még tényleg az anonimitás varázsa ment, hogy akárkinek mondhatod azt, amit akarsz, és el tudod mondani és gyakorlatilag nem tud bosszút állni, és láttam magam előtt, ahogy ül a gép előtt és a posztjaiból kitűnik, hogy baromi ideges és így nevetsz azon, hogy valakit felcukkolsz, hát nem is tudom hát nem voltam mindig olyan.. mostanában ezt már nem csinálnám meg, csak hát, amikor az ember még fiatalabb próbálgatja a határokat, kipróbáltuk, hogy milyen érdekes, hogy mások nem tudják, hogy ki az, aki ezeket mondja, szóval ebben igazán ez volt jó, nem a hírnév volt a lényeg, mert mindig más név alatt posztoltunk, tehát nem az volt a lényeg, hogy egy nick névnek teremtsünk hírnevet, hogy amikor ez a név megjelenik egy fórumon, akkor itt mi fog történni, hanem tényleg csak ez, hogy az emberekre való ráhatás, mert, hát az emberek azt sem tudhatják, hogy az illető valós személy-e, mert ezt egy chatboarddal is meg lehetett volna könnyedén oldani, ez az érdekesség benne, hogy az emberek nem is tudják, hogy ki ül a gép mögött, és mégis úgy reagálnak, hogy mondjuk én egy lány vagyok, és elkezdek valamit a fiúk ellen írni, akkor mindenki automatikusan elhiszi, meg sem fordul a fejükben első körben, hogy te egyébként egy 60 éves kopaszodó, pocakos öregember vagy és hát pont ezért sikeresek egyébként az internetes pedofilok, mert az emberek annyira hajlamosak elhinni, azt a képet, amit az ember magáról leír, vagy mutat, nekem az volt az érdekes tényleg, hogy sok emberre egyszerre ráhatni.

Ez etikus viselkedés?

/nevetés/ Nem, nem etikus viselkedés.

Ha bekapcsolódunk egy online világba, ahol ugyanúgy érző emberek vannak, és túljutunk ezeken a pici hecceken, és tulajdonképpen rátérünk a cikkekre, ami komolyabb témákat is feszeget egy kicsit, van egy érzékeny érzületű egyén, akit valaki folyamatosan zaklat. És ha ez még a troll fogalmába tartozik, akkor nem kellene elgondolkodni azon, hogy ezt azért mégsem kellene?

Ahogy azt már említettem is az interjú elején, azok az emberek, akikben benne van a hajlandóság, hogy ha az interneten piszkálják, és ennek következtében ő magában kárt tesz, és a lelke ettől sérül és ilyen lelkületű, akkor bárhol meg tudja ezt élni, iskolában, oviban, munkahelyén, bárhol, ő mondjuk lehet, hogy ezen a platformon keresztül kapja ezeket az impulzusokat, viszont bárhol megkaphatja ezt /közbeszólás tőlem: viszont itt erőteljesebb, pont az anonimitás miatt vállalunk olyan dolgokat is, amit a társadalmi normákba illeszkedve nem tennénk meg./ Ezt hívja az amerikai BULLYnak, amikor valakit piszkálnak az iskolában. Ott nincs anonimitás, és az is baromi erős, és nem mernek sem a szülőknak, sem az iskolában a tanároknak szólni, mert szégyellik ezt az egészet. Szóval, aki olyan lelkületű, hogy lehet úgymond terrorizálni, amivel hozzáteszem én sosem éltem az interneten ilyennel, hogy valakit megfélemlítsünk, vagy sakkban tartsunk, vagy olyan szinten figurázzunk ki, hogy ennek következménye legyen, de szerintem ez ugyanúgy szégyelli, ha bántják itt, vagy bántják ott, szóval ő lesz az, akit esetleg a kollégái

is, ha idősebb emberről beszélünk, nem merik jelezni a főnöknél, és otthon sem beszél róla. Tehát, aki ilyen lelkületű, annak nem feltétlenül van szüksége..., annyiból lehet ez hátrányos, hogy az ilyen emberek valószínűleg kerülnek a társaságot és a mondjuk a netre menekülnek, ahol szintén éri egy ilyen impulzus. Hát nem tudom igazából én úgy gondolom, hogy ha valaki az internetes trollkodás hatására képes magában kárt tenni, vagy valamilyen lelki törést okoz, annak még a netre sincs szüksége ahhoz, hogy ezeket átélje, úgyhogy nem hiszem, hogy ez egy ilyen súlyos probléma lenne.

És mit szólna ahhoz az elmélethez, hogy a trollok éppen azokból lesznek, akik trolláldozattá válnak?

Van ilyen, mert gyakorlatilag ez az online társadalom, ez valamilyen szinten egy valós társadalom leképezése, tehát ugyanúgy vannak olyanok, hogy ha elverik a nagyobbak, akkor ő ugyanúgy elveri a kisebbeket, hogy kompenzáljon, szerintem van ilyen. Sőt én olyanról is tudok, aki moderátorkodott nagyon sokáig, majd elege lett ebből és gyakorlatilag a másik oldalt képviselve elkezdett más fórumokon, ugyanilyen módszerekkel garázdálkodni, mert annyira elege lett abból, hogy állandóan lépéshátrányban van a trollokkal szemben, hogy valahogy így átkattant nála valami és így kiszállt ebből a moderátori posztból és nekem van róla tudomásom, hogy így ezekkel a módszerekkel indított hatalmas flamewarokat különböző fórumokon, sőt még ilyen chat rendszereken is, úgyhogy van ilyen, ez egyértelmű.

És van kötődés a nick nevekhez a trollok esetében?

Van olyan, aki hírnevet próbál építeni az ő nick nevének. Vannak olyan gondolkodású emberek, mint a hackerek, akik büszkén vállalják, hogy ezt vagy azt a rendszert ők döntötték meg, vagy itt vagy ott ők indítottak el egy hatalmas hullámot, vagy mondjuk bemondják a híradóban, hogy valakinek a gépén találtak rengeteg üzenetet, vagy e-mailt, amiben őt megfenyegették, vagy megfélemlítették, ennek hatására ő felgyújtotta magát a hátsó kertben, akkor annak az interneten van olyan, hogy nyoma van, hogy igen elértük, kicsináltuk, de ez már egy nagyon szélsőséges dolog, hogy ezt valaki büszkén felvállalja, úgyhogy ettől már csak egy lépés, hogy.. ezek a már nem egészséges gondolkodású trollok, akik már csak egy lépésre vannak attól, hogy ezeket már a saját arcukkal felvállalják. Szóval troll és troll között is van különbség, nem mindegy szerintem az, hogy mi a célod vele, hogy szórakoztatásból csinálod, vagy tényleg halál komolyan csinálod a dolgot, de visszatérve a kérdésedre, igen is van aki a nevének épít egy ilyen kultuszt, hogy féljenek tőle, ha ő megjelenik ezen a fórumon, akkor már baj van.

Elképzelted, hogy ezeket az embereket nem éppen egy lépés választja el attól, hogy felvállalják a valódi identitásukat, hanem inkább kialakít egy, az offline identitásától nagyon is különbözőt?

Hát igen ez is elképzelhető, lehet hogy vannak akiknek kissé eltúlozva vannak skizofrén hajlamai, hogy ő kreál magának egy egyéniséget, hogy az interneten gyakorlatilag egy teljesen más személyiségben él, hát van, szerintem biztosan van ilyen.

Hogy valósulhat meg a rablóból pandúr effektus? Érttem ezalatt, hogy trollból lehet -e moderátor? Beszéltünk arról, hogy ez fordítva lehetséges.

Hát nézd, ha én a fórumozásban és a chatelésben aktívan bent maradtam volna, akkor valószínűleg én is átálltam volna a moderátori oldalra, mert közben felnőttem, más impulzusok értek, vagyis hát nem is tudom megváltozott a gondolkodásom, lehet hogy már nem is szórakoztatott volna a dolog, és nem hagytam volna abba az aktív fórumozást, akkor valószínűleg átállok, és magamról el tudom képzelni, és így felnőttként átálltam volna, igen ezt el tudom képzelni.

Kis kedves vitatkozó trolloktól az agresszív vandálokig tartó skálán mik lennének a közbülső lépések?

Csoportosítás- szerintem lehet, csak szerintem, akik ilyen internetes vandálok, és fenyegetnek, meg megfélemlítenek embereket, azokra nem vonatkozik a csoportegység. Leginkább magányos emberek, maximum 1-2 baráttal, akikkel személyesen is ismerik az úgymond áldozatot, de az ilyen poénkodások, hogy cs...ünk szét egy fórumot, erre jellemzőbb a csoportok megléte, mert egyrészt praktikusabb is, mert nem egy ember posztol, vagy flamel, hanem vagyunk 50-en 60-an és mindenki flamelget különböző topikokban, ez hatékonyabb egyrészt, másrészt meg együtt tudunk röhögni rajta, de szerintem a fenyegető embereknél nem jellemző, hogy csoportban követnék el, hanem magányos trollokról van szó, akik ezeket a súlyosabb dolgokat elkövetik.

Ezek a vandálok a való életben is aberáltak lehetnek?

Lehet, hogy őket a való életben marhára elnyomják, és a való életben a legnyuszibb, legszürkébb gyerek, akit mindenki megaláz, lenéz, akire mutogatnak az iskolában, az úgy éli ki magát, hogy anonim módon pont azt, aki az offline világban kószolhatta, azon bosszút áll, vagy félelmet kelt benne. Én ezt simán el tudom képzelni.

Melyek azok a témák, azok a blogok, melyek a leginkább trollfertőzöttek tapasztalataid szerint?

Mindenképpen olyanok, amik társadalmi dolgokkal foglalkoznak, bár mostanában egyre inkább jön fel a facebook, mint trollfertőzött terület, mert az emberek gyakorlatilag automatikusan jelölik vissza, ha ismerik, ha nem a ismerik az embereket, csomóan így vannak ezzel, csak legyen egy csomó ismerős. És, ha látja, hogy van 1-2 közös ismerős, visszajelöli. Pont ezért sikeresek az ilyen failprofilok, amit mit tudom én reklámoznak, de inkább az olyan fórumok és rendszerek, amelyek az ilyen társadalmi dolgokról szólnak, tehát a technikai fórumok kevésbé, mert ott, hogy egy processzor teljesítményét, hogy lehetne átállítani a bioszban, ott nem igazán lehet vitaindító hozzászólást beindítani, amire hevesen reagálnának, de ez a WB tragédia, hogy ki a felelős, vagy akármi ilyesmi, k....g jobbikosok, és direkt beleírnak olyanok, akik direkt tudják, hogy ez egy jobboldali fórum egyértelműen és beleírnak baloldali gondolkodású dolgokat, vagy ilyesmi, ez szerintem mindenképpen olyan, ami a társadalmi életéről szól és mindenkinek határozott véleménye van róla, Magyarországon ilyen a foci, a politika, ezek a hagyományok, mint a kegyeleti dolgok, hogy a halállal nem viccelődünk, vagy pedofiliával, vagy szexuális erőszakkal, ilyenekkel, egy egészséges ember nem viccel, és a trollok pont ezt használják ki, és beírnak

olyan dolgokat, ami megbotránkoztató, mindenképp társadalmi témájú, vagy egyéb csevegős platformok, melyek a leginkább fertőzöttek.

Mi a cél a trollkodással? Csupán annyi, hogy összedőljön egy rendszer a posztrengetegeknek hála? Vagy esetleg lehet valami háttérgondolat is, ami inkább valamiféle lelki bántás, ez benne lehet ebben?

Nem, szerintem a trollkodás alapvetően a megbotránkoztatás, a sokkolás. Valaki unalomból teszi, annak lehet az az indíttatása, hogy mondjuk csináljon egy flamewart és ezzel megállítson egy szerveret, vagy a moderátorokkal kics...en, és direkt akadályozza a munkájukat, de van aki tényleg azt élvezi, hogy megbotránkoztat embereket és egy ilyen társ-i felháborodást vált ki, hogy ilyet ki lehet, aki ilyet kiír, és az, aki posztolt jót röhög a markában, hogy ő volt, de ezt nem tudja senki. Szerintem mindenkinek más az indíttatása a trollkodásra igazából. Van aki unaloműzésből csinálja, de vannak olyan trollok, akik ebben tényleg hisznek is, csak más eszközökkel hirdetik ez főleg a politikai és világnézeti dolgokra jellemző, hogy nagyon hisznek egy dologban, csak ezt nem normális keretek között hirdetik, hanem mindenhol, ahol tudják ilyen trollmódszerekkel a neten. Úgy szereznek híveket, hogy mindenhová nyomják, szerintem már trollkodás a túlzott spammelés is.

Mi van a bértrollkodással?

Egyértelműen konkurencia szaga van, mert jól használható dolog, mert hackereket a mai napig használnak olyan dolgokra, hogy mondjuk /nem régiben is volt/ hogy megbénítanak így szervereket. Aki olyat mond, vagy csinál a nagyobb cégek közül, ami nekik nem tetszik, fogják és ellehetetlenítik, ez a cyberbűnözés kategóriája, ez már nem trollkodás. Amikor arra mennek ki, hogy egy konkurens cég szerverét tönkreúzzák vagy így vagy úgy, ez már szerintem túlmutat a trollkodáson, nekem van egy határ, amit én még trollkodásnak tartok, és van, amit én már cyberbűnözésnek tartok, ez már az utóbbi. Mert, amikor egyértelmű üzleti haszna van valakinek abból, hogy ez a szerver megy vagy nem megy, el tudják érni a felhasználók az oldalt, vagy nem, amikor pénz van mögötte, az már nem trollkodás.

Át lehet lépni ezekből a szintekből? Tehát a kedves heccelésből egészen a vandálkodásig, bár azt már beszéltük, hogy az egy durva aberációt sugall, de bele lehet ebbe sülyedni így mélyebben?

Hát talán csoportnyomásra igen, hogy ha egyfajta elvárásként érzi egy egyén, hogy csak akkor lesz valaki ebben a cybertársadalomban, ha belemegy abba, hogy csoportosan csináljuk ezt vagy azt, és ha ő egyedül nem tenné, de a csoportnyomás hatására megteszi, ezt így el tudom képzelni, de úgy, hogy valaki viccelődésből elkezd hülyeségeket posztolgatni, vagy elindítani egy flamewart, akkor azt nem tartom valószínűnek, hogy elkezd megfélemlíteni embereket, de csoportnyomásra el tudom képzelni, de egyénileg semmiképpen nem fog valaki..

De ezek a csoportos heccek hogy néznek ki? Körbemegegy egy e-mail, hogy most ezt és ezt csináljuk?

Hát gyakorlatilag igen. Az ember, mint troll posztolgatja a hülyeségeit és vannak emberek, akik megbotránkoznak és van, aki meg beírja, hogy k..va jó vagy és nekem ez tetszik, igazad van b...unk oda a rendszernek, és utána, van, amikor ezek az emberek cserélnek e-mail címet, vagy msn címet, vagy bizonyos chateken találkoznak és így vannak ilyen szervezett akciók, hogy gyerekek akkor mondjuk cs..ünk ki az Index fórumon mit tudom én az Orbán Viktor topikban zúzzunk oda és döntsük fel a rendet. És akkor mennek a kis trollcsoportok és akkor gyakorlatilag kinéznék maguknak egy helyet, és mindenki elkezdti ontani magából a trollkodni valóját. /nevetés/

Ezek a csoportok offline világban is tudnak egymással beszélgetni? Tehát, ha benne vagy egy csoportban akkor mondjuk összejöttek sörözni egyet?

Hát inkább fordítva működik, tehát, ha van egy azonos érdeklődés és már offlineban ismerik egymást az emberek akkor mi lenne, ha csinálnánk valami hülyeséget és akkor így jó, csináljuk. Voltak, akikkel akkoriban együtt játszottam egy online lövöldözős játékban és akkor ott megismertük egymást, és ennek apropójából találkoztunk, és később a rivális járékosok fórumait take downoltuk először, és utána de vicces lenne ezt megcsinálni egy nagyobb helyen és akkor jöttek az IRC-s akcióink, úgyhogy ezek inkább fordítva működnek, így, hogy onlineból kimenni offlineba az nem kizárt, de nem hiszem.